

BOGOLJUB

PO MARIJI
K
JEZUSU

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V COTOVINI
LETO XXIV. 1926. ŠT. 7. JULIJ.

Koledar Apostolstva molitve za julij 1926.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Konec širjenja protestantizma

Mesečna zaščitnica: sv. Marija Magdalena (22.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Večno češčenje	
			Ijublj. šk.	lavant. šk.
1 Četrtek 2 Petek * 3 Sobota	Presv. Kri Obisk M. D. Heliodor š.	Cenitev sv. maše in odpustkov Dela ljubezni do bližnjega Slovenci v tujini	Lj. Trnovo Draga Selca	Zibika Sladka gora
4 Nedelja 5 Poned. 6 Torek 7 Sreda 8 Četrtek 9 Petek 10 Sobota	6. pob. Urh š. Ciril in Metod Izajša pr. Vilibald š. Elizabeta Kr. Muč. Gork. Amalija d.	Letošnji novomašniki Delo za združenje Katoliška akcija med Slovenci Naši duhovniki in škofje Kršč. življenje v višjih krogih Evharistično gibanje Služkinje. Službe iskajoči	Smlednik Komenda Radomlje Št. Janž Šempeter Št. Peter n. Kr. Naklo	Dramlje Kalobje Sivnica Sv. Štefan S. Vid p. Or. Žusem Nova cerkev
11 Nedelja 12 Poned. 13 Torek 14 Sreda 15 Četrtek 16 Petek 17 Sobota	7. pob. Pij p. m. Mohor, For. Marjela d. m. Bonavent. c. uč. Henrik c. Karmel. M. B. Aleš š.	Naša ljubezen do sv. očeta Vernost našega naroda Ljubezen do sv. devištva Naši pisatelji in organizatorji Poštenost in kršč. življ. v leloviščih Škapulir. pobožn. karmel. Naša mladina na počitnicah	Podraga Žužemberk Čemšenik Vođice Borovnica Češnjice Vranja peč	Nova cerkev Vojnik Kapela boln. Vitanje Dobrna
18 Nedelja 19 Poned. 20 Torek 21 Sreda 22 Četrtek 23 Petek 24 Sobota	8. pob. Kamil s. Vincenc Pav. s. Elija pr. Prakseda d. Mar. Magd. (n. mlk.) Apolinar š. m. Kristina d.	Bolniki in umirajoči Lazaristi in usmiljenke Lepo vreme za žetev Misijonsko gibanje in poklici Magdalenski samostan Železničarji, Sprevodniki Odprava grešnih znanj	Dež. bolnica Lj. Srce J. Prečina Koč. Plan. Sodružica Zlato polje Senturška g.	Dobrna Šmartin v R. Črešnjice Frankolovo Št. Jošt Gornji grad
25 Nedelja 26 Poned. 27 Torek 28 Sreda 29 Četrtek 30 Petek 31 Sobota	9. pob. Jak. ap. Ana, m. M. D. Pantaleon m. Inocenc p. Marla d. Abdon m. Ignacij Loj. s.	Apostolski duh med možmi Svefost kršč. mater Boj pohujšanju. Kopališča Okrepitev katol. liska Rešitev zapeljanih in padlih Nesrečni zakoni. Priprava za zakon Jugoslov. jezuitje. Ta mesec umrli	Lj. Sv. Jakob Loka kapuc. Voglje Gora n. Idr. Trbovlje Kostanjevica Idrija	Kopriva Ljubno Sv. Francišek Rosulje Solčava Rečica Zavorje

ZAHVALE.

Zahvaljujem se Materi božji in presv. Srcu Jezusovemu za ozdravljenje. O. A. — A. P. se zahvaljuje sv. Antonu P. za nepričakovano ozdravljenje ter priporoča zlasti pobožnost 13 torkov pred sv. Antonom. — F. R. se zahvaljuje presv. Srcu J. in škofu A. M. Slomšku za naglo uslišanje v važni zadevi, dalje za rešitev iz velike težave —; hkrati objavlja že zakasnelo zahvalo za srečno vrnitev sinov iz svetovne vojske. — Fr. M. iz Zgoš se zahvaljuje Mariji Pomagaj na Brezjah in sv. Mali Tereziji za srečno prestano operacijo. — Mar. družbenica F. Černe se zahvaljuje presv. Srcu J. in Mar., sv. Antonu P. in sv. Mali Tereziji za pomoč v neki težki zadevi. — M. I. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, rožnicenski Kraljici v Pompeju ter sv. Mali Tereziji za dobljeno zdravje po srečno prestani težki operaciji. — I. S. v Horjulu se iskreno zahvaljuje presv. Srcu J., Mariji Pomočnici in sv. Mali Tereziji za pomoč v bolezni. — I. Č. se zahvaljuje Mariji Pomočnici kristjanov, sv. Jožefu, sv. Antonu P. in sv. Mali Tereziji za ozdravljenje. —

M. Rijavec, Trst, se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, brezmadežni Devici in sv. Mali Tereziji za uslišanje in naglo ozdravljenje neznošnih bolečin. — M. Mauk objavlja obljubljeno zahvalo brezmadežni Devici za izboljšanje zdravja in daruje 30 Din za misijone. — V zahvalo M. božji v Petrovčah in sv. Jožefu nad Celjem za pomoč v gmočnih potrebah pošilja I. V. 10 Din za razširjanje »Bogoljuba«. — Tratar Franciška (Šmarjeta) pošilja zahvalo sv. Antonu Pad. za uslišano prošnjo. — M. Ž. iz Br. sporoča zahvalo, ki jo je obljubila sv. Mali Tereziji in dušam v vcih za uslišanje v važni zadevi. — M. D. se zahvaljuje presv. Srcu Jez., sv. Antonu Pad. in Materi božji dobrega sveta za ugodno rešitev neke dušne zadeve. — Redovna oseba se zahvaljuje vsled obljube Brezmadežni, sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji za pomoč v zelo važnih duševnih zadevah. — D. F. se zahvaljuje Materi božji za ozdravljenje svoje matere. — Antonija Vesel se zahvaljuje Materi božji in sv. Antonu za ozdravljenje.

BOGOLJUB

Sv. Ciril in Metod.

Prof. dr. A. Snoj.

L. 868. sta prišla sveta brata Ciril in Metod v Rim. Hotela sta se pokloniti rimskemu papežu in od njega dobiti potrebno oblast, da uredita cerkvene razmere na Moravskem in v Panoniji (na današnjem Štajerskem in zapadnem Ogrskem, kjer so prebivali Slovenci). V Rimu sta bila slovesno in zelo prisrčno sprejeta; dosegla sta vse, kar sta želela.

Sv. Ciril se iz Rima ni več vrnil na Moravsko. Naperi težavnega misijonskega dela med Kozari (na sedanjem južnem Ruskem) in med Slovani na Moravskem in v Panoniji so ga utrudili. Bil je že od mladosti šibkega telesa. V Rimu so mu začele moči vidno pešati in dne 14. februarja l. 869. je v grškem samostanu pri sv. Gregoriju svetniško, v spokorni meniški obleki, umrl. Pred smrtjo je še goreče molil, naj bi Bog Slované ohranil v pravi veri.

Papež je določil, da naj se Ciril pokoplje v cerkvi sv. Petra. Metod je pa prosil papeža, naj mu izroči truplo Cirilovo, da ga po materini želji in naročilu prenese v domovino na Grško in tam pokoplje. A papež in rimsko ljudstvo se ni moglo ločiti od tako svetega moža kakor je bil Ciril. Metod se je vdal; samo prosil je, če že mora truplo njegovega brata počivati v Rimu, naj ga pokopljejo v cerkvi sv. Klementa, čigar svetinje je prinesel v Rim. Tako se je zgodilo. Iz samostana sv. Gregorija so prenesli truplo Cirilovo mimo Koloseja v cerkev sv. Klementa, kjer še zdaj počiva. Životopisec sv. Cirila (najbrž eden njegovih učencev) pripoveduje, da so Cirila pokopali tako slovesno, kakor so sicer pokopavali samo papeže. Papež Hadrijan II. sam in mnogo ljudstva je šlo v sprevodu. (Glej sliko na str. 153.) Slika se nahaja v kapeli sv. Cirila in Metoda v cerkvi sv. Klementa. Ta kapela se je sezidala pod papežem Leonom XIII.; največ zaslug zanjo imajo škof Strossmayer in češki škofje. Slike v kapeli je izvršil slikar Nobili.)

Cirila so začeli v Rimu takoj častiti za svetnika. Na njegovem grobu so se pričeli goditi čudeži; Rimljani so ga še bolj častili. Nad grob so naslikali, kakor pravi životopisec, podobo sv. Cirila in prižigali luči, ki so gorele noč in dan.

Slika je še danes, po več nego 1000 letih, ohranjena. Ako stopiš po stopnicah v spodnjo cerkev sv. Klementa, jo zapaziš blizu vhoda na desni strani. Zob časa ji je zabilisal že marsikatero potezo, a še poznim rodovom bo pričala o zaupanju in spoštovanju vernega rimskega ljudstva do sv. Cirila. Spodnji del podobe je tako visoko, kakor seže odrasli človek, ves zabrisan. Zakaj? Verniki so poljubovali podobo in se je z rokami dotikali, da se pozna sled v tem še danes.

Genljivo je to češčenje, ki se je v Rimu tako hitro širilo, prav tako kot ono, ki so ga izkazovali sv. Metodu ob smrti (l. 885.) in takoj po smrti na Moravskem. To češčenje se je širilo tudi po drugih deželah. Hrvatje in Bolgari so oba svetnika častili že od leta 900. dalje; od l. 1000. dalje se je njuno češčenje razširilo na Rusko. Papež Leon XIII. je l. 1880. češčenje sv. bratov zaukazal za vso cerkev.

Kako pa je s češčenjem sv. Cirila in Metoda na Slovenskem? Imeni sv. Cirila in Metoda dobro poznamo, toda še danes jih žal mnogokrat imenujemo zgolj v posvetne namene. Premalo se zavedamo, da sta sv. brata apostola, naša apostola, in svetnika sv. katoliške cerkve. Kot taka ju še zmeraj premalo častimo; saj še danes na Slovenskem ni niti ene cerkve, ki bi bila njima v čast posvečena.

Sv. brata sta bila apostola. Apostolska gorečnost ju je nagnila, da sta šla v mladosti širit krščansko blagovest med Kozare. Apostolska gorečnost ju je nagnila, da sta se, rojena Grka, šla učiti od Grkov zaničevanega slovanskega jezika in pisati knjige v tem jeziku, da sta zapu-

stila svojo domovino in odšla med Slovane na Zapad. Zaradi apostolske gorečnosti solunskih bratov je tudi naša domovina posvečena po njunih misijonskih stopinjah in uživa še danes sadove nju-nega požrtvovalnega dela. Da bi med Slovani širila in utrjevala pravo vero, sta postala ustanovitelja slovanske književnosti in slovanske izobrazbe. Njuna apostolska gorečnost se kaže v tem lepši luči, ker so Grki tedanje dobe prezirali vse tuje jezike.

Kot prava apostola sta bila vneta zagovornika veseljnosti in edinosti sv. cerkve. Prišla sta z Grškega, delala za Slovane in bila z vsem srcem vdana Rimu v onem žalostnem času, ko je carigraski patriarh Fotij odrekel papežu pokorščino ter odtrgal njune rojake od prave cerkve. Duh, ki je vodil oba brata, lepo odseva iz goreče molitve, ki je privrela iz srca sv. Cirila, preden je v Rimu izdihnil svojo dušo: »O Bog, ki si ustvaril nebo in zemljo, ti vselej poslušaj one, ki delajo po tvoji volji, ki se te boje in izpolnjujejo tvoje zapovedi, usliši mojo molitve. Ohrani mojo čredo (Slovane) z veso sv. veri, reši jo brezbožne in poganske zlobe tistih, ki te zasramujejo, pomnoži svojo cerkev z novimi množicami in združi vse v edinosti.«

Sv. brata sta bila tudi velika svetnika katoliške cerkve. Rojena iz plemenite rodbine sta v Carigradu na cesarskem dvoru imela odprto pot do najvišjih časti; pa sta se odpovedala svetni slavi, da bi mogla delati za slavo božjo: zbežala sta najprej v samostansko samoto, potem v misijone.

Ciril je na razkošnem cesarskem dvoru zaradi bogoljubnega življenja, zlasti zaradi čistosti in ponižnosti vzbujal občudovanje pri vseh. Bil je tudi mož molitve; čeprav je bil nadarjen in bistroumen, je vendar pred vsakim važnim korakom iskal razsvetljenja in pomoči v molitvi. — O Metodu piše staroslovenski življenjepisec, da je bil zgled vseh čednosti: bogaboječ, natančen v izpolnjevanju božjih zapovedi, telesno čistost je posvečeval z molitvami in svetimi deli. Bil je odločen proti nasprotnikom, a krotak do pokornih pod-

ložnikov. Vsem je vse postal, da bi vse pridobil za Kristusa.

Solunska brata sta bila apostola in svetnika. Vsak narod časti svoje apostole. Častimo tudi mi sv. Cirila in Metoda kot svoja apostola in kot velika svetnika sv. cerkve.

Prinesla sta nam luč sv. vere. Bodimo Bogu hvaležni za dar sv. vere, najdragocenejšo dediščino slovanskih bratov. Ob grobu sv. Cirila so pobožni Rimljani prižigali luči, da so gorele noč in dan; tudi luč naše žive vere naj neprestano gori in nikoli ne ugasne.

Sv. Ciril je zgled mladini. Na cesarskem dvoru je bil neprestano v nevarnostih, pa je ohranil nedolžno srce. Bil je velik učenjak, a je bil vseeno zelo ponižen. Nedolžnost, ponižnost — dve čednosti, ki edini pomoreta mladini do velikih in trajnih uspehov. Letos slavimo 200letni spomin, kar je bil proglašen svetnikom sv. Alojzij. Ne prezrimo koncem tega ali pričetkom prihodnjega leta še enega znamenitega jubileja: 1100 letnice rojstva sv. Cirila, čigar telesni ostanki počivajo v istem Rimu, kakor ostanki sv. Alojzija in sv. Stanislava.

Najlepše pa častimo sv. Cirila in Metoda, ako po svojih močeh nadaljujemo njuno apostolsko delo za zedinjenje vseh Slovanov v pravi cerkvi Kristusovi. Tako češčenje priporoča papež Leon XIII. z besedami: »Naj bi vsi častili in prosili sv. Cirila in Metoda, da po milosti, ki jo imata pri Bogu, po vseh vzhodnih deželah varujeta krščanstvo, katoličanom izprosita stanovitnost, nezedinjenim pa voljo k zedinjenju s pravo cerkvijo.« — Tako je sv. Cirila in Metoda častil škof A. M. Slomšek, ki pravi: »Za nezasluzen dar prave vere se Bogu najlepše zahvalimo, ako po bratovščini (apostolstvu) sv. Cirila in Metoda odločenim bratom in sestram v naročje naše sv. cerkve pomagamo.«

Duhovno oporoko sv. bratov vrši pri nas še danes Apostolstvo (bratovščina) sv. Cirila in Metoda. Ali so že vsi Marijini otroci pri nas udje te apostolske bratovščine?

Mala izvoljenka.

P. Cassian Karg — A. Kordin.

(Dalje.)

III. Dva bisera.

Nekaj čudovito lepega so močne, čiste, milosti bogate duše. »Ako so navzoče, jih posnemamo, ako se oddaljujejo našim očem, hrepenimo po njih,« kakor pravi lepo Knjiga Modrosti 4, 2. Neka sila, neko svetlikanje notranje lepote izžareva iz njih in vzbuja v nas spoštovanje in ljubezen.

Klarino življenje je bilo tiho in skrito. Siromašna služkinja. Revščina je bila njen delež, a njeno plačilo duhovno bogastvo. Ko so odprli po njeni smrti njen duhovni testament, kako čudovito je zadehtela ta skrita roža, kako krasni biseri so se vsuli izpod njenega revnega plašča.

Ona je prav doumela in tudi živela po besedah: »Servire regnare est.« Služiti drugim se pravi kraljevati! Poglejmo, kako si je Klara vdelala v svoje srce prvi biser:

Jezus, ki kraljuješ v mojem srcu, bodi vedno z menoj! Ta biser je jasno razsvetljeval hram Klarine duše. Težavna je pot kristjana skozi življenje, zlasti v brezbožni okolici. Ako mu ni vera in življenje po veri bistvo in gonilna sila vsega njegovega dela, potem sta mu malovernost in bojazljivost zvesta spremljevalca, ki mu ne donášata notranje moči in veselja. Drugače je delala Klara. Kakšna so bila njena pota: čakati je morala pri strankah, večkrat hoditi zastoj, opravljati vsako še tako nizko delo; in vendar je vse to vršila z največjim veseljem in potrpežljivostjo. V svojem srcu je nosila biser — vsakdanje sv. obhajilo. (Kolikokrat med dnevom je srce vzradovalo v ljubezni do evharističnega Kralja. V pismu duhovni sestrici Berti piše: »Trdno sem prepričana, da nam pogostno sv. obhajilo odpre oči. Ne da bi posebno opazili, zgubimo napako za napako, samo da se nekoliko potrudimo, da bi postali boljši.«) V srcu je imela posvečujočo milost (kdor jo ima, nosi Boga v svojem srcu) in nežno molitev.

Za to pa je potrebna tihota — sredi hrušča življenja in zbranosti — sredi naporenega dela. »V samoto jih bom peljal in tam njihovim srcem govoril.« Osea 2, 14.

Bodi vedno z menoj!

»Moje veselje je bivati s človeškimi otroki,« je na to odgovor Zveličarjev. To

željo nam je pripravljen najprej izpolniti, samo ako mi hočemo! — Kdor je poskusil tudi sam, da bi uravnal svoje življenje po Klarinih stopinjah, naj občuduje in si skuša prilastiti njen drugi biser:

Hočem samo to misliti, kar razveseljuje Zveličarja.

Kaj pomeni to? To je: prodreti globoko v ljubezen Gospodovo, zanimati se za njegove zadeve, z Njim se veseliti, z Njim žalovati, Njega tolažiti. Poznal sem otroke v Marijinem vrtcu, ki so si izvolili malo skrivnost: »Jezus, jaz Te hočem tolažiti.« Ti malčki so doumeli skrivnost bivanja Gospodovega med nami in so smatrali tolažbo za najpotrebnejšo molitev: Morebiti si bo tudi ta ali oni izmed bravcev prizadeval doumeti Gospodove prošnje in želje tudi v sedanjem času in jih smatrati kot svojo častno katoliško zadevo, da jih začne tudi izpolnjevati.

Klara, ki ni nastopala toliko v javnosti, si je pred vsem prizadevala, da je najprej izpolnila Gospodove želje glede same sebe. In tu je našla dovolj dela in truda, ki sta jo storila vedno lepšo v očeh Gospodovih. O njej veljajo besede pisatelja Borkowskega S. J.:

»Poteze na obrazu imajo še čaroben mik, ki pa ne kažejo nobenih strasti; oko je jasno in strmi tiho v svet. Mišljenje je čisto, ker angel Gospodov straži ob podobjih. Raz obraz odseva ljubezen, odkritosrčnost in resnicoljubnost, ki se blišči kot ogledalo brez pegice laži ali hinavstva. Čistost krepko vodi iskre konjiče čutnih nagonov, v tekmi z njimi je ona zmagovalka!«

Čistost ustvari v mladi duši odkrito spoštovanje do samega sebe!

Mlad človek sicer ne čuva preveč svojega telesa. Utrujenost, napor, bolečino prenese, a tisti človek ima neko čudovito spoštovanje do svojega telesa, kakor hitro gre za sv. čistost; on ga čuva in varuje kot svetišče, kot umotvor božji.

Naravno je, da zahteva telesni in duševni razvoj, da vidita in slišita mlad fant in dekle stvari, ki so jima bile do tedaj neznane. Tudi zelo resne besede o tem jima vzbudijo čudne, neprijetne misli — vendar to ne sme skaliti čistosti duše. To razodetje mora priti ravno zato, da se

ohrani naša duša čista, da spozna nevarnosti, ki se ji vsiljujejo in jih navadno reši le pravo spoznanje. To nas stori še bolj odločne v boju za sv. čistost. Vse kar nas navaja v čutnost, gladko odklonimo. Jasno spoznanje utrdi našo čistost, ker postane odslej ne samo zadeva srca, ampak tudi razuma.

Spoznanje zresni mladega človeka. Spozna pota, ki vodijo od srca k strastem, zna čisto ljubezen ločiti od nagonov. Čistost vzljubi tembolj, čimbolj se je moral boriti zanjo.

* * *

Dvojna pot vodi k čistosti, pravi p. Karg. Prva je pot strahu in bega, druga

pa pot spoštovanja pred božjim umotvorom in misel, da sem tempelj Sv. Duha.

Strah sam nam ne prinese sigurnosti, pač pa samospoštovanje, ki je sigurnejše in oplemeniti naše nagone.

Bolje je, da bežimo iz spoštovanja do čistosti, kakor pa iz strahu pred grdobijo!

Klara je ta biser ljubila najbolj, kajti vedela je, da ji bo čistost vstopnica v Srce Gospodovo, ki ljubi najbolj čiste duše.

Vzemita, dragi fant in dekle, ta dva bisera in okrasita z njima svojo dušo, da se bo svetila kakor duša služkinje Klare, ki je bila pripravljena za vsak biser žrtvovati vse.

† Sadar Ivan:

V nesreči.

(Legenda.)

Obcestno znamenje, kaj govoriš?
Tisoč devetsto pet je vozil tod
voznik Perovčan svoj tovorni voz;
— naenkrat, groza, voz mu gre pod pot.

»Pomagaj, Bog!« Perovčan zakriči;
in Jezušček v kapeli oživi.
Ze prazno je Marijino naročje
in Jezušček pomaga — po otročje.

A majhen je, slaboten, da je kaj;
zato zakliče: Mati, na pomoč!
Še mati stopi na nesreče kraj
in vse je dobro, predno pride noč.

Franjo Neubauer:

V zvezdni noči.

V noč sanjavo tam od juga
sape vejejo,
angelci po nebu širnem
zvezde sejejo.

Nasejali so krilatci
lučic svetlih roj,
potlej so se povrnili
v dom nebeški svoj.

Tam klečijo pred Marijo,
slavo ji pojoč,
pod zvezdami bdi tihotna
in samotna noč.

V noči bdim, zamaknjen gledam
zvezdic žar in kras,
iz srcá kipi k Mariji
tihe prošnje glas.

Nekaj misli o naši svetni inteligenci.

Dr. med. Francè Debevec.

1. Spoznavaj pravega katoliškega inteligenta v dušo, spoštuj ga in ceni.

Vsak človek hrani v svoji notranjosti nekaj, na kar je zelo ponosen, bolj ponosen kakor na vsa druga svojstva in dela svoje duše.

Cenim predvsem one znanstvenike, učenjake, inteligente sploh, ki so ponosni na svojo vero in na to, da kljub svoji izobrazbi in globokemu vpogledu v življenje niso nikdar odstopili za korak od svojega katoliškega prepričanja.

Morebiti bo kdo rekel: Posebna milost. — Gotovo. A treba je bilo prav pogosto veliko lastnega dela in trpljenja in bojov in krepke volje, da je mlad inteligent ohranil dragocene svetinje, ki jih je prejel od svojih vernih staršev. Kolikokrat so divjali viharji od desne in leve: a mladi mož je šel neustrašeno, dosledno naprej po začrtani poti, s svojim pogledom stalno uprt na križ, ki je bil vedno njegov vodnik.

Čemu to omenjam? Gledam okrog sebe po slovenskem svetu in vidim premalo jasnega katoliškega ponosa, premalo doslednosti v mislih, besedah, dejanjih in žrtvah, premalo zlasti med našim razumništvom. Nekaj vzrokov bo pač v tem, da se je veliko inteligentov posvetilo duhovniškemu poklicu, ki kot taki delujejo za blagor ljudstva. Glede naših mlajših laičkih inteligentov pa imam vtis, da ne gredo s svojim verskim življenjskim pojmovanjem dovolj globoko in na vse strani in ob vsakem času. Zato pa, ko v naših naboznih listih upravičeno prosimo, da bi se pomnožilo število duhovnikov, prosimo tudi, da bi se množile redke vrste prave nesebične, požrtvovalne, res katoliške inteligence, zlasti one v najsprednejših znanstvenih vrstah.

Kako naj poleg svojih molitev in žrtev, darovanih v ta namen, pripomoremo k temu cilju? Takole: Razumništvo tega kova je tudi pri nas redko sejano, zato naj ti ne bo zunanja legitimacija osebnosti tudi dokazilo njene dejanske notranje vrednosti. Ceni zato predvsem one izmed njih, o katerih imaš dokaze o njih doslednih značajih in dušnih

lepotah. Tako spoštovanje jih bo bo-drilo za nova dela in nove žrtve.

2. Tak resnično katoliški inteligent, ki mu vera ni samo prazna beseda, bo tudi v izvrševanju svojega poklica zanesljiv in požrtvovalen. Zato se v potrebi nanj lažje zaupno obrneš kot na druge.

3. Podpiraj katoliško razumništvo pri njih dobrih prizadevanjih, bori se zanje, zagovarjaj jih, če val hudobije butne proti njim, saj so navadno med prvimi, v katere se zaganjajo nasprotne sile.

Zato pa mora biti tudi že vsa vzgoja taka, da je viharji življenja ne bodo mogli izpodkupati. In to že v najnežnejši otroški dobi, ko je duševno polje še nerazorano in tako silno dovzetno za vsako stvar. Starši naj zato vzgajajo z veliko ljubeznijo in razumnostjo. Neprimernih pravljic o strahovih in podobnega naj nikar ne pripovedujejo. Vtisi mladosti se namreč čvrsto vsade v dušo in mladostna živahnost neprestano brska med njimi.

Skušaj pa previdno in oprezno utešiti njihovo vedoželjnost, ko te izprašujejo o Bogu, o veri, svetu itd. Pri tem se drži navodila: Tolmači mladim dušam verske resnice tako, da jih pokažeš v najlepšem sijaju, pa obenem z vso resničnostjo. Nauki katoliške cerkve so in bodo vselej najpopolnejši, najmodernejši, le človeški razum jih ne zna vselej prav podati.

Naj služijo te vrstice kot majhen migljaj vzgojiteljem pri njihovem težkem delu. Naj bo s tem doprinešen majhen kamenček za zidanje tudi versko prvovrstnih značajev med našo inteligenco.

Vzgajajte mladino za treznost . . .

Kanonik Jos. Volc. (Konec.)

Ali ne opazujete povsodi, da so otroci pijancev in pijank, ko dorastejo, zelo nag-njeni na pijačo? Od staršev ali prastaršev so to p o d e d o v a l i. V pijanosti so bili morebiti spočeti ali v pijanosti iznošeni. Mnogi se, ko odrastejo in jih jame pode-dovana strast, sužnjiti, junaško bore in so vse življenje trpini; mnogi pa tudi obupajo pod silo notranjih navalov in so vse življenje reveži, sebi in drugim v nadlego in sramoto. Grehe očetov in mater nosijo v svojih kosteh. »Glej v hudobiji sem spočet in v grehah me je spočela moja mati!« dva-

krat upravičeno lahko vzdihuje s psalmistom (50, 7). Kakšna dedščina! In kakšna odgovornost pred Bogom! Matere, ki se čutite blagoslovljene, pomislite, da vaša kri ne redi več samo vas, ampak tudi otroka. In kri matere, ki se vdaja v tem času pijači, je otrovana od hudega strupa. Nji morda še ne škoduje toliko, a škoduje nežnemu otroškemu bitju, v katerem je še vse nedovršeno, a se po krvi dovršuje v dobro ali slabo. Mati, ali te ne bo silila ljubezen do deteta, da se s strahom obrneš od vsake alkoholne pijače, tudi od vina,

mošta, čaja z rumom, ko nosiš ali če dojiš, in rečeš: Ne in stokrat ne! Rajši sem lačna in žejna!

Drugo, kar močno vpliva na otroka, da se mu pristudijo upijanljive pijače, je zgled staršev. V malokateri reči zgled staršev tako potegne otroka za seboj kakor v tem, če so starši vsaj zmerni v pijači. Otrok, ki ni videl očeta nikoli pijanega, matere niko željne alkoholne pijače, bo smatral vsako nezmernost v pijači za sramoten prestop. Tak zgled v družini je kakor veliki zvon v fari, ki ga nihče ne more preslišati. Mati naj vsaj žganja res nikoli ne pokusi, gledé drugih upijanljivih pijač naj pa vsaj kaže, da jih nikoli ne pogreša. Očeta naj pa otroci vsaj pijanega nikoli ne vidijo. Najlepše je pa seveda tam, kjer se oče in mati ne samo zdržita vseh alkoholnih pijač, ampak ob vseh prilikah vzbujata v otrocih globok gnus in odločen odpor zoper vsakršno alkoholno omamo.

Pazite starši tudi na to, da se ne bodo mudili vaši otroci v družbi pijancev! Če je trgovina, kjer kupujete, v gostilni, pametna mati ne bo pošiljala svojih otrok tja nakupovat. Kar vidijo oči, rado v duši obtiči. Tudi v družbi pijače željnih hlapcev in dekel skrben oče ne bo rad gledal svojih otrok. Med pohujšljive pogovore ne bosta štela umen oče in mati samo kosmatih kvant, ampak tudi vse pijanske baharije in burke pred otroki: Koliko ga ta nese in kakšna mavra je bil oni; kako se je izkazal tretji, ki je dajal za pijačo, in kako neumni so tisti, ki se branijo pijače — sploh pred otroki nikoli nobene priznalne ali občudovalne besede o pijancih in pijankah! Beseda pred otroki ni veter, ki zvrši mimo; je pismo s sedmimi pečati, ki ima še čez desetletja veljavo. Porabijo naj pa starši vse take prilike, ko stopajo pred oči mladine slabi zgledi pijancev in pijank skoraj neizbežno, da svare mladino ob njih sramotnih zgledih, n. pr. ob žeganjih, ob sejnih, pustne dni, ob novačenjih, ob svatovščinah in pogrebščinah, ob licitacijah in godovanjih, ob izletih in znabitih še na božjih potih. Osebito pa otrok nikoli ne vlačite v gostilne s seboj, ali pa, da bi jih pošiljali v gostilno po pijačo. Otrok bo po poti pokušal, in to pokušanje je izprevršlo zmerne otroke včasih že v velike pijance in pijanke. O tem je vedela veliko povedati sv. Monika, Ko je bila še deklica, jo je imela omamna pijača že tako v krempljih, da se ji je komaj še iztrgala.

Imejte, starši, pod strogim nadzorstvom svojo moško mladino posebno takrat, ko hoče siliti na ponočevanja, in

zlasti še ob nedeljah in praznikih zvečer: pridejo časi, ko sodijo taki golenci, da je pijančevanje zanje čast. Na tisoče in tisoče se jih v teh letih za vedno vda alkoholu. Obdarujte pa včasih z velikim veseljem tiste otroke, ki ne pokusijo nobene alkoholne pijače. Držite vse otroke na to, da bodo v šolskih letih vpisani med Mlade junake, pozneje pa v Družbo treznosti. Kupite si slike, ki kažejo telesno in duševno revno pijancev, in obesite te slike v hiši na vidno mesto pred otroke. Seznanite svojo deco tudi s protialkoholnimi knjižicami in prebirajte jih z njimi skupaj. Morda bo celo to podpiralo vašo protialkoholno vzgojo otrok, če jih zgodaj navadite na brezalkoholne pijače in sadne sokove: vzljubili jih bodo, zdravi in čili bodo po njih in izmlada že iz sladkavosti mrzili alkohol v vseh oblikah.

3. Zdi se nam primerno, da omenimo na tem mestu še eno otroško razvado, ki ima tudi videz nezmernosti, namreč kajenje tobaka. Umljivo, da so pri tem največ prizadeti dečki. Čuditi se pa moramo tudi pri teh, kako to, da gre otroku v slast tobakov dim, ko mu povzroča le težavo? Pa nagon posnemanja je v otroku tako močan, da preмага vso zoprnost, in silno imenitno se zdi fantiču, ako je spet v eni nepotrebi podoben odraslim. Na žalost pa to otroško spakovanje hitro preide v strast. Potem dečki kradejo, lažejo, goljufajo, prodajajo domače blago, da pridejo do cigaret. Tudi prevzetujejo, zavidajo in pohujšujejo drug drugega, kolnejo in se pretepajo, ker jih razburi strup nikotin, ki je v tobaku. Splošno rečeno: kajenje mladine je prvi korak v suženjstvo gostilne. — Da je pa prezgodno kajenje škodljivo tudi zdravju otrok, kaže narava sama, ki se upre v vso silo, ko se otrok prvič loti tega užitka. In čim večkrat otrok kadi, tem bolj propada njegovo telo. Oči, grlo, pljuča, srce, želodec, živci, kri, vse trpi in omaguje. Oglej si enkrat takega mladostnega kadilca, kako je zelen, solznih oči, mahadrave hoje in len za vsako daljše ali težje delo! Najhujša pokora so pa taki tjiči pogosto ravno tistim, ki jim niso pravočasno izbili smrdljive zabave iz ust: svojim staršem in sosedom namreč. Upepeljeni domovi in težke skrbi nesrečnih družin so njih delo. Z leti pa postane mlad kadilec — kakor pravijo — star ušivec, ker mladostno zapravljanje po nobeni poti ne vodi v blagostanje.

***

Katero čednost naj zdaj še priporočimo kot pomoč zoper otroško nezmer-

nost? Zdi se nam, da bi zlasti pametna skrbljivost za zdravje in čistost telesa veliko zmogla zoper muke nezmernosti. Saj je ravno nezmernost tista strast, ki najbolj izpodjeda in ruši v človeku čistost in zdravje. Torej bo otrok, ki je zavzet za moč svojega telesa, gotovo tudi zavzet zoper vse, kar slabi telo. Le hvalevredno je potemtakem, da imamo danes toliko organizacij, ki skrbje za utrditev mladega telesa. Imenujemo telovadna, nogometna, borbena, turistovska in skavtska društva. Vse te organizacije imajo v svojih pravilih tudi boj zoper vsa-

kršno nezmernost: jedi za potrebo, alkohola nikoli nič in kajenje prepovedano! Pametni starši zato ne bodo branili svoji mladini v taka društva, ako so le uverjeni, da nimajo ta združevanja za hvalevrednim glavnim namenom tudi pogubnih stranskih namenov, to je: zavažanje mladine v svobodomiselstvo, premišljeno odtujevanje cerkvi in zapovedani službi božji. Imeti pa morajo taka društva nad svojimi člani tudi vestno nadzorstvo (ker je mladost pač povsod norost!) in pa skrb, da preko telesa ne zanemarijo duševne blaginje otrok.

Na slavnih božjih potih.

(Črtice z lurškega romanja 1926.)

(Dekan Anton Skubic.)

Eno človeško starost je od tedaj, 33 let. Leta 1893. sem prišel z ljubljanske gimnazije kot absolviran petošolec na počitnice. Oglasil sem se pri svojem dobrem župniku lipoglavskem rajnem Frančišku Marešiču in ga poprosil za kako čtivo. Ponudi mi Lasserjevo knjigo o prikazovanju lurške Matere božje, ki jo je bil sam prevedel iz francoščine v slovenščino. Z veseljem sem jo bral, posebno, ker je bila delo domačega župnika, ki sem ga visoko čislal. Popoldne ležem pred skedenj v seno in čitam o Bernardki in Marijinem prikazovanju. Kar prevlečejo nebo črni oblaki in jamejo padati debele kaplje. Bal sem se za knjigo, da mi je ne zmoči dež. Stisnem jo pod suknjič in stečem v hišo. Komaj sem čez prag, trešči na tisto mesto, kjer sem bil ležal, in smo pogoreli. Jaz sem ostal živ po knjigi lurške Matere božje. Od tedaj me je vedno vleklo v Lurd, da se zahvalim lurški Devici. Želja se mi je izpolnila letos po 33 letih. Hvala Ti, lurška Devica! Zato rad popišem to naše romanje.

Drugi romarji so imeli gotovo zopet druge želje, prošnje in bremena, ki so jih nesli v Lurd. In tako se nas je zbralo 158 romarjev iz Slovenije, nekaj tudi s Koroške in Primorske, tako da smo predstavljali ves slovenski narod. Nam so se pridružili še štirje Hrvatje s šibeniškim škofom dr. Jerolimom Miletom, dočim je Slovence vodil mariborski škof dr. Andrej Karlin, ki sta ga spremljala mariborski stolni dekan prelat dr. Tomažič in kanonik Časelj. Tehnični vodja našega roma-

nja je bil vseučiliški prof. prelat dr. Lambert Ehrlich — sama ljubezen — z odborom, duhovni vodja jezuitski rektor p. Fr. Tomc — skrbni oče, za telesno zdravje je izborno skrbel zdravnik dr. Hebein — sama skrbnost, dočim je predpriprave vzgledno izpeljal kanonik dr. Klínar — sama točnost.

Prisrčno smo se poslovili za nekaj časa dne 6. aprila 1926 opoldne od bele Ljubljane, kjer so nam še dolgo prijatelji in znanci mahali z rokami in robci v slovo.

Zelo genljiv je bil prizor na tržaškem kolodvoru. Enemu izmed romarskih vóz so se vnela kolesa, da so morali potniki prestopiti. V tem so se zbrali okrog škofa dr. Karlina tamošnji slovenski duhovniki ter slovenske gospe iz Marijine družbe, da pozdravijo svojega bivšega nadpastirja, ki ga je nacionalna strast vrgla z njegove stolice v Trstu. Solze jim blišče v očeh, poljubljač mu roko, in vsa družba poklekne na kolodvoru okrog njega, da prejme njegov blagoslov. Tudi nam je ob tem prizoru zadrhtelo srce. Kdor je zvest Bogu in Mariji, je zvest tudi svojemu narodu!

Zelo rad bi popisal »Bogoljubovim« čitateljem vse naše romanje, pa je odmerjen premajhen prostor, da bi mogel svojo namero izvršiti. Zato popišem le najslavnejše božje poti, ki smo jih obiskali.

Mimo Benetk, Milana, preko Genove in Ventimigle smo prišli do prve velike Marijine božje poti:

Notre Dame de la Garde v Marseilli.

Marseille ima okrog 600.000 prebivalcev in je po številu teh drugo mesto na Francoskem, pa največja luka. V revoluciji je mesto veliko trpelo in se tudi po njem imenuje francoska nacionalna pesem »marsejeza«. Lepa in široka cesta Cannebière deli mesto v dve polovici, in so Marsejci nanjo tako ponosni, da imajo rek: »Si Paris avait une Cannebière, Paris serait un petit Marseille«. (Ko bi imel Pariz eno Kanebijero, bi bil Pariz mali Marsej.) Druga široka cesta, ki se s prejšnjo križa, pa je Rue de Rome (Rimska cesta). Kdor si zapomni ti dve cesti, se v mestu lahko orientira.

Po kosilu zasedemo avto ali električno železnico, in se odpeljemo najprej v stolnico (Ste-Marie Majeure) ali, kakor ji pravijo Marsejci, »La Major« (Marija Velika). Je mogočna nova stavba, zidana od leta 1852. do 1893. v romansko-bizantinskem slogu. Dolga je 140 m in ima več kupol, izmed katerih je srednja visoka 61 m. Stene so iz samega marmörja, tlak in strop iz samih mozaikov. V bližini je stara stolnica sv. Lazarja, kjer so shranjeni njegovi ostanki, dasi radi velike starosti že razpada.

Od stolnice se peljemo po najlepšem obrežju Quai de la Joliette in se kar naenkrat ustavimo pred morjem. Zdelo se nam je, da nas misli avto zapeljati v morje. Pa se približa čez pristanišče viseč most, avto zapelje nanj, in električna naprava nas nese z avtom vred nad vodo čez pristanišče Vieux port. Na drugi strani zdrčimo naprej in se ustavimo v cerkvi St. Victor, pod katero se daleč vlečejo katakombe, kjer je tudi drugi Lazarjev grob, zakaj iz prvega ga je v Palestini obudil Kristus. Še danes kažejo njegov kameniti grob, ob katerega strani je naslikan sv. Lazar s škofovsko palico; bil je namreč prvi škof v Marseilli.

Zatem pa se z električno vzpenjačo popnemo — drugi gredo tudi peš — na najlepšo točko v Marseilli, na slavno in prastaro božjo pot Notre-Dame de la Garde (Naša ljuba Gospa od Straže), ki stoji na 161 m visokem golem gričku skoro tik nad morjem.

Lazar in njegovi sestri Marija Magdalena in Marta, tako pripovedujejo Francozi, so po božji previdnosti pristali na lepih bregovih Provence. Z nekaterimi drugimi Gospodovimi učenci so takoj začeli tu širiti krščanstvo. Oznanjali so Jezusa Kristusa, rojenega iz Marije Device, in tako obenem širili tudi čiščenje in lju-

bezen do božje Matere. Prvi oltar, ki so ga postavili na francoski obali, je bil posvečen Materi Jezusovi, ki je še živela. (Prim. P. Lauriol, N.-D. de la Garde, Guide et manuel du Pèlerin, 1920, str. 11.) Lazar sam je bil prvi škof v Marseilli. Umrl je kot mučenec, in krščanstvo se je moralo skriti v marsejske katakombe. Tudi Lazar je bil pokopan v katakombah, ki so sedaj kripta cerkve sv. Viktorja in se vlečejo daleč pod mestom, dasi je odkritih šele en del. Še sedaj kažejo v teh podzemskih rovih njegov prvotni grob. V teh katakombah so posebno častili Marijo pod naslovom »Notre-Dame de Confession«. Pobožnost do Marije se je v Marseilli rodila obenem s krščanstvom. Zato se Marsejci ponašajo, da imajo najstarejšo Marijino cerkev, ki pa je bila dolgo seveda le v katakombah, ki leže ob vznožju griča de la Garde.

Nekateri trdijo, da je stala na tem Marijinem hribčku cerkvica že začetkom 10. stoletja. Zgodovinsko pa tega ne morejo dokazati. Gotovo pa je bila cerkev Matere božje tam zidana l. 1214., bodisi nanovo, ali pa namesto starejše.

Cerkev so imeli v oskrbi benediktinci, dokler niso bili l. 1743. pregnani. Takoj po ustanovitvi je pobožnost do Marije kar vzplamtela. Kmalu se je tu ustanovila bratovščina Naše ljube Gospe od Straže, ki so se vanjo vpisovali najrazličnejši sloji, ponajveč pa mornarji. Na svoji zastavi je imela sliko Marijinega Oznanjenja, glavni praznik pa je bilo Marijino Vnebovzetje. Ali ni to častitljiva Marijina družba? Od vseh vetrov so jele množice romati na Marijin griček. Pobožni laiki so se kar kosali, kdo bo prej gori, da okraši oltarje za pobožnost, zlasti za daritev sv. maše.

Par stoletij je stala ta cerkvica, pa je jela razpadati. L. 1477. so jeli zidati novo, ki je stala za tedanji čas veliko vsoto 20.000 frankov. Marijin griček je postal svetno in duhovno pribežališče. Vsa pobožnost do Marije se je sukala okrog tega hribčka. Od 18. jun. 1661 do revolucije so tu posebno častili tako imenovano »Devico z monštranco« (La Vierge à l'Ostensoir).

Ta Marijin kip je bil nekaj samosvojega, da cerkvena zgodovina in umetnost ne govori o podobnem. Soglaša pa misel, ki jo ta kip predstavlja, popolnoma z našo vero in s cerkveno liturgijo. Sv. Cerkev vedno druží Marijo z njenim božjim Sinom v najsv. Zakramentu. Ona nas uči pozdravljati v presv. Evharistiji pravo telo Jezusovo, rojeno iz Marije Device. To misel so porabili pobožni Marsejci in dali

narediti kip Matere božje, ki drži v rokah monštranco, dočim sedi Jezušček ob Marijinih nogah z zemeljsko oblo v rokah. Kip je bil iz čistega srebra in je stal 4720 liber. Zapirali so ga za glavnim oltarjem z dvojnimi vrati. Ob francoski revoluciji tudi tej pobožni redkosti niso prizanesli, in kip je neznanokam izgubil. V monštranco so polagali sv. hostijo v trdni veri, da Mati nosi v rokah svojega živega Sina, in s to monštranco so vodili procesije presveteга Rešnjega Telesa.

sprejemala poklonstvo svojih otrok vse dotlej, da se je zbralo spremstvo, ki jo spre vodi v njeno svetišče. To so bili genljivi prizori žive otroške vere! Na veliko soboto je top iz trdnjave pri Notre-Damé de la Garde naznanil velikonočno slavlje. Na predvečer Marijinega Vnebovzjetja so šli Marijini častilci v procesiji na griček, kjer so zažigali in blagoslavliali ogenj, vmes pa so peli pesem »Ave, maris Stella, zdrava, morska Zvezda«, in so pokali to-povi.

Nobili.

Pogreb sv. Cirila.

Rim, cerkev sv. Klementa.

Tudi pozneje so v procesiji presveteга Rešnjega Telesa vedno nosili tudi kip iz cerkve Notre-Dame de la Garde, tako da je tudi Marija sama šla ta dan v procesiji svojega Sina. Na praznik zjutraj ob 8. uri so v slovesni procesiji prenesli Marijo z grička v hišo, ki je bila njena last, v ulici Rue de la Virge-de-la-Garde h. št. 10. Tam je sprejela obisk svojega božjega Sina v podobi kruha, položili so sv. hostijo v njeno monštranco in jo nosili v slavnostnem sprevodu po mestu. Zvečer je bila Devica v svoji hiši izpostavljena, da je

Naj popišem še tole žalostno zgodbo. Na praznik presv. Rešnjega Telesa, 7. junija 1792 so nesli Marijin kip v procesiji v njeno hišo. Revolucionarji so napadli Marijo, metali vanjo kamenje in več spremljevalcev ranili. Kljub temu pa jo je spremstvo prineslo v ulico Rue Vierge de la Garde. Drugi dan je bratovščina nesla Marijin kip na griček sredi eskorte nacionalne garde in vojaštva. Toda to je bil čuden sprevod. Devica je bila ovita s šerpo iz francoske trobojnice (trikolore), Jezušček pa je imel na glavi rdeč revolu-

cijonaren klobuk. Z bolestjo v srcu so stopali spremljevalci na Marijin griček; priljubljeni kip Matere je oskrunjen. Njih pe-tje je bilo žalostno, melanholično. Bilo je, kakor bi peli »Z Bogom!«.

Še enkrat je Marija, Marsejcem ve-dno draga, stopila s svojega grička doli v mesto. Bilo je v nedeljo dne 18. avg. 1793. Postavili so jo na stojalo v stolnici, kjer je sprejemala poklonstvo spremljevalcev. To so bile zadnje časti. Naslednje leto je bila dragocena in češčena soha obsojena, da izgine. Revolucionarji so kip ukradli in ga prodali srebrarjem. Tudi njeno sve-tišče na gričku je bilo orožano; samo ve-lik križ, ki ga je nekdo kupil, je ostal osamljen na gričku, kakor nekdanj križ na Golgoti, ko so bili Zveličarja sneli z njega.

Svetišče na gričku de la Garde so dne 4. aprila 1807 zopet vrnili prvotnemu namenu. Kip škapulirske Matere božje, ki so ga v svetišče postavili mesto prejš-njega, je bil slovesno izpostavljen v stol-nici. V soboto dne 4. aprila so ga slo-vesno prenesli na hribček. Nosači so bili oblečeni v levite in so bosih nog stopali v procesiji. Vzradoščeni so Marsejci pozdravljali svojo »dobro Mater« (Bonne Mère), in od vseh strani so prišli romarji, da se vesele lepega dneva. Ta kip je ostal v svetišču do l. 1837. Vsa pobožnost je iznova vzplamtela, posebno po l. 1834., ko je izbruhnila v Marseilli grozotna ko-lera. Procesije, ki so bile prekinjene, so se obnovile. Genljivi prizori vere in za-upanja so spremljali »dobro Mater«, ko je stopala v procesiji v mesto. Ozdrav-ljenci so se metali Mariji k nogam, obsi-pali jo z darovi, da se je moral sprevod ustavljati, matere so dvigale otroke k Ma-riji, od vseh strani je donelo vpitje po usmiljenju. Ljubezen do Marije od Straže se je podvojila.

Kip škapulirske Matere božje je bil star, in so že več let mislili na to, kako bi napravili novo dragocenejšo soho. Prvi dar zanjo je položila vojvodinja d'Angou-lême, nji so sledili premnogi drugi. Leta 1837. so namero izpeljali. Kipar Cortot je izdelal model, kip sam pa je izvršil umet-nik Chanuel, ki je za to delo rabil šest let. Kip je iz čistega srebra, visok 1 m 90 cm, težak 92 kg. V nedeljo dne 2. julija 1837 so ga slovesno blagoslovili. Neizmerna množica vernikov se je zbrala, da so za-stavili vsa pota, zasedli okna in strehe. Škof marsejski Fortuné de Mazenod, ki je imel 89 let in je zapuščal stolicu mlajši moči, si je izbral ta dan, da se poslovi od svoje črede, ki ga je ljubila in spoštovala.

Več ur so ljudje defilirali pred kipom, po-tem pa so ga izpostavili v stolnici v če-ščenje, dokler ga 4. julija ne preneso v slovesni procesiji na griček, kjer stoji še sedaj ter blagoslavlja mornarje in neštete množice romarjev.

Na Marijinem gričku, ki se dviga 161 metrov nad morjem, so l. 1864. dozidali novo, veličastno baziliko s kripto. V spod-nji cerkvi stoji velikanski kip Matere božje z Detetom v naročju, ki imata kroni okrašeni s pristnimi briljanti in dragulji. Zato se pride v to kripto samo po mostu, ki ga ponoči dvignejo, da ne pride kak ne-poklican »častilec« do draguljev. Stene so vse obložene od zahvalnih darov mornar-jev in drugih rešencev. V zgornji baziliki, katere strop je ves obložen z mozaiki, stoji na glavnem oltarju gori omenjeni kip Marije od Straže; nad njim pa je kra-sen mozaik, ki nam kaže na razburkanem morju ladjo, ki se bliža morskemu svetil-niku. Stene so vse prihranjene za zahvalne darove in so že sedaj vse obložene z mar-mornatimi ploščami, ki nosijo zahvalne napise, zlasti od mornarjev. Od stropa pa vise celi lestenci ladjic, ki jih darujejo Morski Zvezdi Mariji mornarji. Vrh 45 m visokega zvonika pa stoji orjaška pozla-čena soha Matere božje z Jezusčkom v naročju, ki razprostira svoji ročici nad morje in mesto. Nanjo se ozira mornar, ki zapušča pristanišče, njo prvo poišče nje-govo oko, ko se bliža pristanišču. Nanjo se ozira oko romarja, ki mu izvablja gi-njeno solzo in topel vzdih... Stella maris! Ave!

S tega grička gleda Marija na eni strani na morje, na veliko brezmejno morje s skupino otokov, tako slikovitih in polnih spominov, z neštetimi ladjami v pristanišču in na odprtem morju, tja do Rhône, ki vali svoje kalne valove v morje, tja proti Italiji in Španiji in Afriki. Na drugi strani gleda na staro mesto, ki ob-jema dvojno pristanišče, kamor se zate-kajo ladje vseh narodov, in na novo me-sto, ki raztega svoje meje od dneva do dneva. Dalje zre na marsejsko polje, ki je kakor relief suhih gričev, zelenih gajev in bogatih vil. Dalje se ozira v okolici na ljubka svoja svetišča Notre-dame des An-ges (od Angelov) in Notre-Dame du Châ-teau, tam na stolp Notre-Dame de Sainte-Espérance (N. lj. Gospa od sv. upanja), bolj doli na kapelo Notre-Dame de la Sal-lette, skrito v šopku pinij, na Notre-Dame de Nazareth, ovito z ljubkim zelenjem, tam na gričku na kapelo sv. Jožefa, gra-cijozno stoječo med skalami in pinijami,

skromno svetišče svojega ženina, ki je vesel, da se sme tudi on klanjati Naši ljubi Gospej od Straže in zaključevati venec njenih svetišč okrog Marseille. Še bolj daleč dosega ob jasnih dnevih pogled snežna

čelo krščanstvo; naj bi Marija od Straže vsem, ki so v smrtni senci ali ločeni od katoliške Cerkve, izprosila, da bodo prišli do prave zvezde, do prave luči! Po krasnem govoru je škof dr. Andrej Karlin

Ghirlandajo.

Pariz (Louvre).

Marijino obiskanje.

slemena Ventoux, in neredko, zlasti krog 10. februarja in 31. oktobra, z daljnogledom oba vrhova Canigouja v Pirenejih, 253 km daljave, pod katerimi leži — Lurd.

Da smo se tudi mi Slovenci povzpeli na to slavno božjo pot, je samo po sebi umljivo. Ko počastimo Morsko Zvezdo, spregovori prelat dr. Tomažič o Mariji, Kraljici misijonov. Tu se je za Francijo za-

z asistenco zapel lavretanske litanije, pod obokom in čez Marseille in nad morje pa se je razlegala naša »Marija, k Tebi uboge reve« ...

Molče smo zapuščali ljubo Marijino svetišče, vrgli še en pogled na čarno okolico in sinje morje, kupili nekaj spominkov pri nuni Slovakinja, ki je bila 20 let v misijonih, mrzel zahodnik, tako imenovani

»mistralka«, pa nam je pretresal ude, da smo hitro zdrčali raz Marijin grič, ogledali si spotoma sredi mesta še zoološki vrt (jardin zoologique), ki je posebnost te vrste, cerkev sv. Vincencija Pavelskega,

ki je deloval tudi v tem mestu, potem pa se zbrali v svojem zatočišču k večerji, da o poldesetih zvečer polni najlepših vtisov odrinemo dalje proti svojemu — cilju.
(Nadaljevanje bo sledilo.)

LISTEK.

Od satana k Bogu.

Adolf Retté — A. Kopitar. (Dalje.)

III.

Tako mi je za javnega predavanja v fontainebleauškem socialističnem krožku, o čemer sem zgoraj govoril, politično prepričanje vzdrževala le še neka slabotna navada, pomešana s samoljubjem in strahom pred ljudmi.

Vrh tega sem popolnoma izgubil vero v napredno misel. In začel sem odklanjati tako imenovano nezmotljivo vedo.

Nravno stanje mi je bilo razrvano kakor stanovanje, kjer bi delavci sredi selitve začeli stavkati. Ker sem bil togotljiv in nesposoben za potrpljenje in vdanost, česar bi bil potreboval, da premagam skrbi za težavni obstanek, sem poleg tega globoko trpel, ker

sem izgubil vzor tvarne ljudske blaginje, ki me je toliko let podpiral. Ta neuspeh mi je grenil značaj kakor tudi bridkosti, s katerimi književnost ne šteti pri tistih, ki hočejo živeti od peresa — in ostati pošteni.

Dvoje čuvstev me je nekoliko podpiralo in mi časih naredilo nekaj veselja: posebno nagnjenje za fantaineblauški gozd in ljubezen do umetnosti.

Gozd mi je dajal tolažbo. V njegovi samoti sem okušal ure navdiha in zbranosti. Tukaj sem se lahko pomenkoval z drevesi kakor z brati. Občudovati, pronikniti globoko ubranost dobrav, zlagati in si pod drevesi na glas čitati verze, to mi je bilo najljubše razvedrilo. In sem se razveseljeval.

Toda domov prišedši sem bil zopet otožen, čmeren in razburjen. Povedati moram, da sem imel žensko; vanjo sem bil silno zaljubljen in me je kruto trpinčila s svojimi slabostmi. Lažnivost ji je prešla v meso in kri in dobesedno: zlagala se je, kadar je zinila, in često brez povoda, kar — za zabavo... Ta neprestana lažnivost me je silno jezila in zaradi tega so nastali prizori, v katerih se mi uboga, razburjena duša seveda ni mogla pomiriti. Kdo poreče: »Tako žensko bi bil moral zapoditi!« Brezdvomno; toda premočna je bila čutna vez med nama, in sicer pri obeh.

Divji zakon — kakšen peklenski brlog! Brž ko si moški čast nazaj pridobi, le zaničuje tovarišico in se studi samemu sebi. Resnične ljubezni sploh ni. Ženska se pa zlasti ponaša z borno slavo, da si je usužnjila babjeka. Vse to se odeva s poezijo in pod tako pretvezo gorijo verzi kakor bengalski ogenj in bruhajo pestre, nezdrave podobe!

Toda z eno besedo: kako klavrno zatočišče pred skrajno grehoto! In kako je človeku potem srce prazno in bolno!...

Meseci so minuli. Da si posledice nraavnega nereda prikrijem, sem zamislil in si

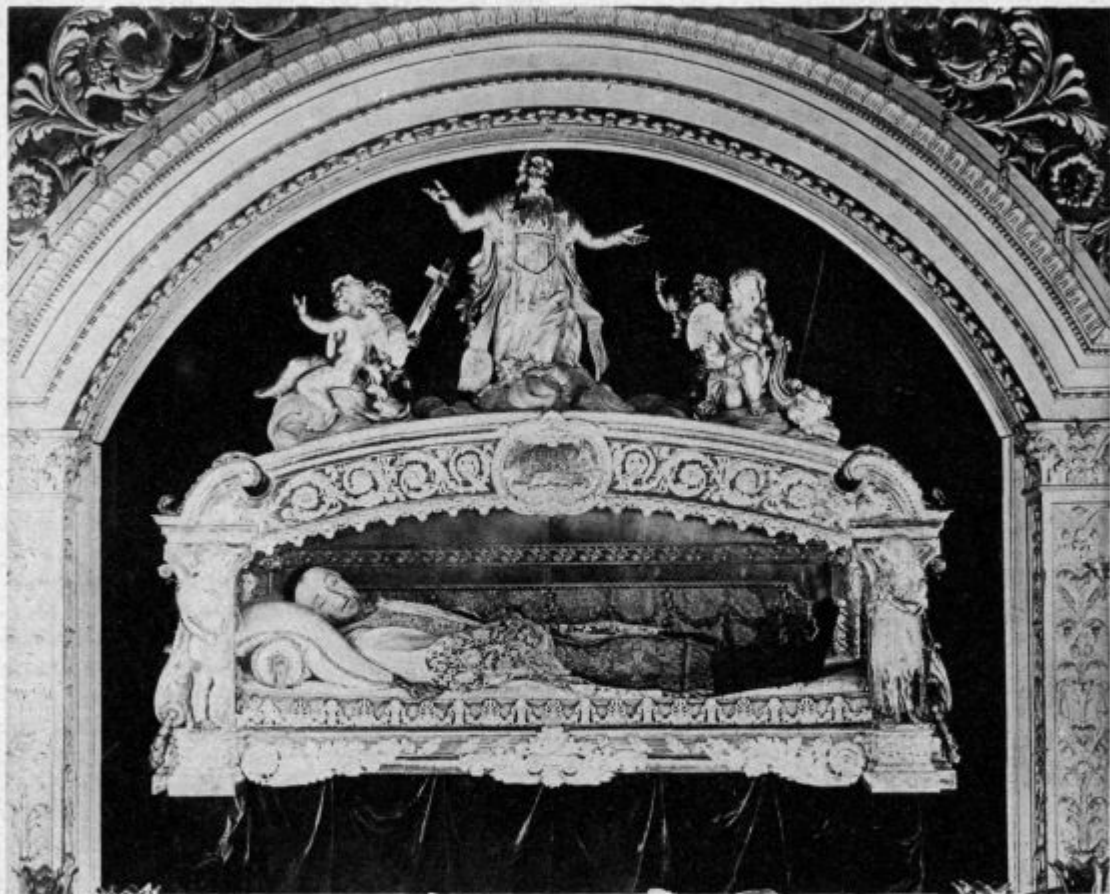

Sv. Vincenc Pavelski.

prikrožil nekakšno poganstvo. S tem sem si skušal opravičiti strasti. Res nisem veroval v olimpijske bogove, dasi mi je bila Grčija, posnetek arijske omike, vedno ljuba.

Samo rekel sem si: Ker nočem in ne morem pristopiti h krščanstvu, ker me smehljajoča se in obenem divja narava strastno miče, bom poveličeval slepo usodo in nedoumljive sile, ki se igrajo s človekom. Svoje nagone bom imel za boga in zapodim od

Toda katerega? — Neprestano me je mučila tista misel na Boga, ki je v sebi ne moremo zatreti, razen če smo postali popolnoma satanovi hlapci. Zatekel sem se k okostnjaku, ki se mu pravi Kant. Razdrl sem mu ustrojstvo, toda kategorični imperativ tega modraka iz Königsberga mi je udaril v nos... Njegov domišljavi razum se mi je zdel tako suh kakor Kalvinove golenice. In mahnil sem jo drugam.

Cerkev gg. lazaristov.

Pariz.

Relikvijske sv. Vincenca Pavelskega.

sebe vsako nesebično misel, ki bi mi branila goniti svoje petere čute na pašo nasladnosti.

Vendar se je tem neumnostim pridružilo neko tajno kesanje, ki me je vsekakor silno žalostilo ob urah, ko je čutna pijanost ponehala in sem se ozrl v svojo dušo in videl, da je tako umazana kakor dulec pri kanalu, ki so ga zanemarili snažiti.

Tedaj sem vzkliknil: Ne more me zadovoljiti ne: »zdaj pijmo in s prosto nožo ob tla bijmo« — ne »uživajmo in posmehujmo se, ne meneč se za prihodnost, ker jutri umrjemo.« Treba mi je vzora, ki je manj sirov...

Poskusil sem s panteizmom, kar me je tesneje nego kdaj poprej navezalo na drevje. Takrat sem mislil, da sem pod hrastovo skorjo in med bukovim listjem odkril svoje bogove, drobce neskončnega bistva.

Na breze sem naslavljal molitve. Rosa na zlatih cvetih bodičja se mi je zdela kakor očiščujoča voda. — Vendar je bila ta zabloda čistejša ko razuzdano poganstvo.

V tistem času sem se z malopridno naslodo norčeval iz pozemeljskega življenja našega Gospoda. Naj navedem en stavek iz nekega članka, ki sem ga objavil v tisti

dobi: »Sicer je bil Galilejec vrl dečko — brez praktičnega zmisla.«

Zardevajoč in proseč odpuščenja ga prepišem, ker kaže moje tedanje dušno stanje.

Sicer sem se mu moral vselej, kadar mi je vzvišeno ime Jezus prišlo pod pero, izogniti in ga nadomestiti s priimkom Galilejec. Pri tem sem se ponosno šopiril kakor puran na úvorišču, ker sem menil, da sem skoraj enak Julijanu Odpadniku ali velikemu norcu Nietzscheju.

Kmalu sem uvidel, da je panteizem preveč medel in premalo jasen. In tudi sicer sem moral priznati, da narava skriva bronasto lice pod vedro krinko.

Želel sem, oh da, želel bi bil, da je vse okoli mene krotko, prizanesljivo, vzajemno. In vsakikrat, kadar sem proučaval naravne sile in si hotel osvojiti pojem o tej milini,

sem moral ugotoviti, da boj za obstanek kruto vlada na zemlji.

Kaj, če so se celo v gozdu bori zvezali z brezami in se vzajemno borili zoper bojevite vrste drevja ob strani; hrasti in bukve so brez usmiljenja bojevali boj, v katerem padlih niso več šteli. In jaz bi se bil tako rad prepričal, da mi vsa miljena drevesa živijo v lepi slogi... Kolika žalost!

Tedaj sem izgubil ves pogum. Obupal sem in čustvoval: Budizem ima prav, zlasti Schopenhauer, njegov apostol na zapadu. Vesoljstvo je le vrtnec varanih pojavov. Nikar mu ne želimo obstanka in z radostnim spoznanjem razpademo v dobri Nič, kjer ni več časa in tudi ne prostora. Usodi ustavimo kolo! Da, toda da bi živel po tem mrkem nauku, bi bil moral postati spokornik. In napuh in nečistost sta me imela pač preveč v oblasti, da bi mi to uspelo. Sicer sem se pa bal zevajoče in turbne nirvane, ki me je vabila, naj skočim v nezavest.

Za zmeraj sem torej zapri budiščične knjige in notranji nemir se mi je povečal. Tedaj so vse moje pošasti divje zaplesale v meni. »Nočne pošasti,« veli sv. Ambrož. In res: kakšna noč je bila v moji duši!

Neki dan sta mi oživila socializem in njegova sanjarija o brezkončnem napredku. Tretji dan mi je prijal vonj mračnih cvetk, ki jih panteistična Izis trosi svojim vernikom. Četrty dan sem klical Sakija Muni in njegov blazni nasme. Nato se je nenadoma zopet pojavilo nestalno znanstveno blebetanje. Mikalo me je tudi krščanstvo, toda srdito sem si ga izgnal iz duše, kajti zdelo se mi je silno grdo v primeri s slepili, katerih sem se krčevito oprijemal...

Ali si se že kdaj v življenju izgubil na poljani bujnega divjega rastlinstva? To je bilo kak večer, ko jesensko enakonočje skazi vreme in vetrovi neprestano skačejo iz obzorja na obzorje. Od vseh strani prihaja vihar in piha od desne, od leve, od spodaj, od zgoraj; odvezali so se vsi severni in vsi južni vetrovi. Mrzle in vroče sape te naskočijo, te tepó, te mrazé skoraj obenem. Ne veš, katerega teh pobesnelih vetrov čuješ; zbejš se, postojiš in pričakuješ trenutka miru, ki pa sploh ne pride.

Marijina božja pot; N. D. de la Garde
v Marseju.

Brez nagnjenja do samote, s katerim me je Bog že v moji mladosti milostno obdaril, ne vem, kaj bi bilo z menoj. Poudariti namreč moram, da se v vsem življenju nisem čutil srečnega, razen kadar sem bil na polju, pod drevesi ali na obrežju voda — čisto sam. Molčati, sanjati ali premišljevati pred kakšno pokrajino — to so mi vedno bile najgloblje in najbolj odrešilne radosti. To sem čutil dobro v tistih dneh, ko sem greh nakupičil na greh in zbežal v neko tako oddaljeno pokrajino, da me jata strasti skoraj ni prišla nadlegovat.

Cesto sem se torej sprehajal po mirnem gozdu, da se ustavim burnim protislovnim težnjam, ki so me napadle v tej dobi življenja. Oh, kako prav je imel sveti Bernard, ko je rekel: »Nekaj več boš našel v gozdih kakor v knjigah.« Neprestano sem doživljal veliko resnico teh besedi. Zares so me še bolj zbegale razne knjige, v katere sem se poglabljal, da si pridobim trdno prepričanje.

Zgodovina mi je kazala svet v prepirih in pustošitvah — neprestano tolovajstvo. Kako zelo so se na meni posušili sumljivi venci, ki mi jih je znanost dodelila, sem pa že govoril. Tudi književnost me je začela dolgočasiti. Vse sem pustil in čital le še nekaj takih pisateljev, ki so mi bili že od nekdanj najbolj priljubljeni, kakor Lukrecij, Dante, Goethejev »Faust« in »Pogovori z Eckermannom«, Shakespearejeve drame in soneti, Baudelaire, Balzac in Hugotovi verzi ter še nekaj jako redkih knjig sodobnikov. In niti prerezal nisem listov v knjigah, ki so mi jih pošiljali.

Čuteč se manj otožnega pod drevesi, sem jih kolikor moči malo zapuščal. In kadar sem stopal po dolgih drevoredih v gozdu, po stezah, kjer zaradi majhnih vejnatih obokov misliš, da tavaš po ladjah v stolnicah, sem bil slavnostno

ginjen. Ko sem hodil po stezicah, polnih zaspianih žarkov in svetlikajočih se senc, sem nabiral dražestne slike. Drage breze, tako vitke v blede, srebrni obleki, so mi budile sladko godbo. Končno me je več veličastno resnih krajev, kakor »Puščava v divjem brdu«, navdalo s silno željo, da bi se tukaj naselil, zgradil kočjo ali izkopal votlino in živel daleč od moških, daleč od žensk, daleč od književnosti, daleč od vsega...

(Dalje.)

H. Vurnik.

Cerkev Sv. Petra
v Ljubljani.

Sv. Ana.

Utrinki.

Če je mladina pokvarjena, je temu največ kriva slaba tovarišija. Celó otroci dobrih staršev postanejo slabi, če pridejo v slabo tovarišijo...

Ni dosti mlademu človeku samo dobre nauke dajati; razen naukov mu je treba tudi dobrega zgleda in dobre tovarišije. Dober zgled mu morajo dajati starši sami, za dobro tovarišijo

mu morajo pa poskrbeti... Marsikateri starši ne uvidijo, koliko je na tem ležeče in govore: »Oh, saj je vseeno, če je naš zraven ali pa ne; saj je prav tako lahko dober!« — Ko je pa fant vsled slabe tovarišije pokvarjen, pa tarnajo. Toda po toči zvoniti je prepozno.

»Naš Zvon«, št. 6, 1926.

Bolj ko žena ukazuje, manj mož posluša.

Nov plašč utegne ogreti celo žensko družbo.

NAŠI VZORI

Možu.

Dne 29. aprila t. l. je odšel k Bogu po plačilo za zvesto službo † župan Jakob Rupar iz Bodovelj pri Škofji Loki. Poštenjak iz naše srede zasluži, da ga stavi »Bogoljub« vsem našim možem za zgled. Poglejmo samo nekaj značilnih potez iz njegovega življenja.

Pokojni župan Rupar je bil odločen katoliški mož, ki je vselej in povsod stal

imelo.« V njegovi družini je bila leto in dan, zjutraj in zvečer, vedno brez izjeme skupna družinska molitev. Kljub temu, da je bil pol ure oddaljen od župnijske cerkve, je bil vendarle vsak dan pri sv. maši, a vsako nedeljo pri sv. obhajilu. »Blagoslov, ki ga pri sv. maši zadobim« — je dejal — »je velik; ne samo, da nič ne zamudim, ampak veliko pridobim, in ves dan mi gre

Mladiška Marijnska družba pri Materi milosti v Mariboru.

na braniku za katoliško stvar. Udeleževal se je z vso vnemo na vseh poljih verskega, cerkvenega in prosvetnega delovanja.

Bil je prepričan, značajan član Marijnske družbe za mož. Prepričan je bil, da za pravega kongreganista ni zadosti, da se semintja udeleži mesečnega shoda, marveč se mora kot takega pokazati tudi v vsem zasebnem in javnem življenju. Zato je imel v domači družini lepo krščansko življenje, uravnano po pregovoru: »Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek

vse po sreči.« Ko je bil previden za zadnjoro, je prosil, naj bi bila pri podružnici vsaj enkrat na teden sv. maša, da bi mogel večkrat prejeti svojega Boga v najsvetejšem zakramentu. Najtežje v boleznih mu je bilo, ker ni mogel k sv. maši. »Navajen sem bil,« je tožil.

Bil je tudi vnet častilec presv. Srca Jezusovega. Razen dveh, so v njegovi vasi vse družine posvečene presv. Ljubezni božjega Srca in to ne brez njegove zasluge.

Res, pokojni župan Rupar se ni zadovoljil z navadno pobožnostjo, ampak prizadeval si je, pridobiti čim večjo krščansko popolnost. Zato je bila njegova pobožnost tako nekaj prikupljivega, da ni bila nikomur nadležna, da ni nikogar odbijala, ampak vsakogar pridobivala. O tretjerednikih govore lahko mišljeni, svetnemu uživanju vdani ljudje večkrat zaničljivo. Če bi se bolj poznali odlične člane, kakršen je bil n. pr. pokojni župan, bi kmalu utihnili s svojimi zabavljicami. Rajni Rupar se je redno udeleževal shodov tretjega reda in bil poln duha sv. očeta Frančiška.

Tudi v prosvetnih organizacijah se je udeleževal in vedno rad prispeval v dobre namene. Bil je mirnega, blagega značaja. Skromen in ponižen, toda vsekar odločen, kadar je bilo treba nastopiti v obrambo verskih in cerkvenih zadev, pa nič prevzetan ali ošaben. Pripravljen je bil rajši vse potrpeti, kakor pa v načelnih rečeh popustiti. Radi svojega prepričanja je bil enkrat celo kaznovan, toda odnehal ni.

Vsaka častizeljnost mu je bila tuja. Za župana je bil soglasno izvoljen in je svojo službo vestno, krščansko-pravično izvrševal. V težki hriboviti občini je bil sam brez tajnika in obč. sluge. Vsakemu je vse sam dostavljal samo, da je občanom prihranil stroške. S sosedi je živel v miru, prijateljstvu in slogi. Opravljanja, škodoželjnosti in zavisti ni poznal. O sosedah je vedno le dobro poročal, vsakogar zagovarjal in opravičeval.

Svoje občane je vzgajal z dobrim in nabožnim časopisjem, ki ga je vneto razširjal. Vedno je bil naročen na »Slovenca« in »Domoljuba«. Imel je tudi »Glasnik« in »Bogoljub«. Prežet teh naukov, se je vselej po njih ravnal. Zato je pa tudi tako lepo umrl. Bolezen je potrpežljivo, vdan v voljo božjo, prenašal. Smrti se ni bal; pripravljen je bil nanjo. Prvi dan Marijinega meseca maja so ga položili k večnemu počitku. Odšel je k svoji nebeški Materi, ki jo je tako ljubil. Naj mu Bog podeli za vse njegovo veliko, značajno in nesebično delo večno veselje. Nas vsak pa skušaj mu biti enak!

Fr. Kek.

Evharistično slavlje v Chikagu.

Ob odhodu naših slovenskih romarjev na mednarodni evharistični kongres v Chikago, smo se bolj ko prej zavedali, kako veličastna, velepomembna in ogromna je ta prireditev, ki je že 28. te vrste. Ko bodo naročniki »Bogoljubovi« te vrstice čitali, bo glavni spored evharističnega slavja že pri kraju. Naprosili smo slovenskega udeleženca, da nam bo poročal o glavnih vtisih te katoliške verske manifestacije. Toliko je gotovo, da bo chikaški kongres po sijaju in po notranjem ter zunanem veličju daleko nadkrilil vse prejšnje sovrstnike. Tudi dunajski kongres (1912) ni bil zadnji te vrste, a zunanji lesk je nekoliko trpel vsled slabega vremena; slavnostno razpoloženje je pa vsaj deloma skušalo kaliti in krhati hujskajoče pisanje židovsko-framasonskega časopisja.

Vse drugače se je pripravljala Amerika; vse se je razvijalo v složnosti in edinstvi, hkrati pa velepotezno; vse je sodelovalo z enako vnemo in dobrohotnostjo: cerkvene, državne in mestne oblasti, trgovska in industrijska podjetja, železniške in pomorske družbe. Vse je prešinjala ena želja, da bi se kongres izvršil v blagor in zadovoljnost zlasti katoličanov, na zunaj pa karmoč veličastveno.

Značilno je, da so za ta kongres kazali izredno zanimanje tudi nekatoliški krogi ter želeli s pravo iskrenostjo vesplošnega uspeha. Tako n. pr. je pisal načelnik protestantovskih verskih družb v Chikagu, Rev. Clifford W. Barnes: »Upamo, da bo ta evharistični kongres pod modrim vodstvom kardinala Mundelein-a poglobil duhovno življenje našega naroda ter pripomogel, da se naše ljudstvo otrese materijalizma, ki ga mori.«

William R. Dawes, predsednik trgovske zveze v Chikagu, ki zastopa najmočnejšo skupino vsega sveta, se je izrazil v pismu na odbor: »Chikago pozdravlja vse udeležence evharističnega kongresa najsrčnejše. Vodstvo kongresa prosimo, naj se obrne do nas za pomoč, kadar in kjerkoli bi mogli kaj sodelovati in pomagati.«

Z gotovostjo je bilo pričakovati, da pride na kongres do dva milijona udeležencev, med njimi zastopnikov iz vseh delov sveta. Škofje — tudi izvenameriški — so se priglasili v častnem številu. Iz Jugoslavije jih je pet, med njimi sarajevski nadškof Šarić, beograjski nadškof Rodić, in ljubljanski knezoškof Jeglič. Izmed drugih odličnih in bolj znanih škofovskih udeležnikov naj bodo

omenjeni: dr. Piffel, kardinal dunajski; dr. Hefter, knezoškof celovski; Czernoch, kardinal budimpeštanski; Faulhaber, kardinal monakovski; Schulte, kardinal kolinski; Dubois, kardinal pariški s sedmimi nadškofi iz Francije. Tudi najstarejši škof katoliške Cerkve fr. Redwood iz Nove Zelandije (roj. 1839) se ni ustrašil dolge vožnje.

Da se moremo vsaj nekoliko zamisliti v ogromno delo, ki so ga zahtevale priprave za evh. kongres v Chikagu, naj še povemo, da je bilo zaposlenih 25 odsekov s 400 osebami in sicer eno celo leto. V mestnih hotelih bo moglo prenočiti 75.000 oseb; veliko več pa seveda v zasebnih stanovanjih. Sklenjeno je, da se dajo na razpolago tudi vsi prosti parniki za prenočevanje — in kot plavajoče gostilne. Več desetisoč tujcev bo dobilo streho v bližnjih mestih; vse šole se prirede za spalnice.

Kongres je bil otvorjen 20. junija. V vseh katol. svetiščih so bile polnočnice; obhajancev do enega milijona. Na Stadionu, kjer je prostora za 160.000 oseb, je bila na god sv. Alojzija pontifikalna sv. maša. Popevalo je 50.000 otrok iz župnijskih šol. Za govore in razprave je bilo najetih 17 velikih dvoran. Snov je določil sv. oče Pij XI. sam: »Evharistija in krščansko življenje.« Večer tretjega

dne je bilo na sporedu zborovanje mož — do 200.000 oseb. Ob sklepu sprevid s svečami.

Najsijajnejša točka ob zaključku kongresa je bila procesija z Najsvetejšim. Po prijavah soditi, je spremljalo kardinala, ki je nosil Najsvetejše, do 20.000 duhovnikov v cerkvenih oblekah. Ladje na jezeru so veličale vso slavnost in spremljale nepregledno procesijo.

Za himno, ki naj bi proslavljala ta veliki praznik, je bila razpisana visoka nagrada. Poslanih je bilo do 4000 izdelkov. Nagrada je bila prisojena neki usmiljeni sestri. Pesnitev, ki opeva posvetitev narodov evharističnemu Kralju, je prevedena na vse v Chikagu zastopane jezike.

V spomin na to veliko proslavo sv. Reš. Telesa so sklenili chikaški meščani nabrati 100.000 dolarjev za dobrodelno ustanovo v prid revnim otrokom.

K sklepu omenjamo še to, da so ogrski katoličani darovali čez milijon sv. obhajil za srečen potek evhar. kongresa. Grof A. Apponyi je izročil kardinalu Mundeleinu v Chikagu ogromen trak z imeni onih, ki so darovali sv. obhajilo v zgoraj označeni namen. Dalje se poroča, da se je na dan sv. Alojzija na Ogrskem udeležilo v duhu evharističnega slavlja do pol milijona obhajancev. Posneme vredno!

CERKVENI

RAZGLED

Po svetu

Novi kardinali: Msgr. P. Perosi (brat znanega skladatelja), prisednik kongregacije sv. obredov, in Msgr. Capotesti, tajnik kongregacije sv. zakramentov, sta bila dne 21. junija prišteta kardinalskemu zboru.

Prvi kitajski domačin — škof. Sv. oče Pij XI. je imenoval kitajskega duhovnika Filipa Tchao, ki je bil doslej tajnik apostolskega odposlanika Msgr. Constantinija, za apostolskega vikarja v novoustanovljenem vikarijatu Suanhvafu.

Ozdravljenje v Lurdu. Znani vodja lurških romarjev Josip Böhm, šolski vodja (Ernestinovo pri Osijeku), je poslal 10. maja t. l.

listu »Katolički Tjednik« v Sarajevo lurško razglednico sledeče vsebine: »Včeraj, 9. maja, smo bili priče dveh čudežnih ozdravljenj v piscinah: neka redovna sestra je v hipu ozdravela; imela je Pottovo bolezen (sušico v hrbtnjači); neka seljakinja je pa bila v naglici ozdravljena ran v želodcu. Obe sta rodom Francozinji.«

V Palestini ni bilo l. 1925. nič manj kot 56.000 romarjev in turistov. Za stalno se je lani naselilo v Sv. deželi 35.000 judov. Če bo šlo tako naprej, bo nastala ondi velika zadrega, ker se bo število brezposelnih preveč namnožilo. Židje ne delajo radi na polju, pač pa se lotijo najrajši kupčije in barantanja, a tudi za to reč jih bo preveč.

V Rimu so zopet slovesno otvorili vseučiliško cerkev, ki od l. 1870. dalje ni bila

dostopna. Rektor je zahteval od vseh profesorjev, naj se slovesnosti gotovo udeležijo; sam pa, ki je bil poprej jud, se je dal krstiti.

Spomenik sv. Frančišku Asiškemu so postavili v Milanu. Sam Mussolini je prihitel na slavnost, da počasti, kakor je rekel, enega največjih sinov Italije.

Skoraj četrt milijona oseb je prestopilo v Severni Ameriki od novega leta sem v katoliško Cerkev. To je veselo sporočilo. Drugo je pa bolj žalostno: da namreč dorašča v Združenih državah do 27 milijonov (?) mladih ljudi brez vere in verskega pouka. Tako je zapisal neki metodist-duhovnik.

V **Meksiki** še dalje preganjajo duhovnike, ker hočejo framasoni popolnoma uničiti katoliško Cerkev. Nasproti se pa ne upirajo krivoverstvu in ne takozvani narodni (ortodoksni) cerkvi. Toda katoličani so značajni in se ne dajo zvoditi na led. Ko je imel razkolni patriarh veliko službo božjo, je bil en sam »verniki«² navzoč.

Strašne reči prihajajo na dan o preganjanju katol. Cerkve v Meksiki, kjer vlada peščica framasonov, dasi je vsa dežela s 14 milijoni prebivalcev katoliška. Naj povemo samo to-le: 300 duhovnikov — po večini Amerikancev — so izgnali. Domači duhovščini bi dovolili, da smejo ostati v svojem poklicu, če bi se poženili, kakor protestantski pastori. 21 karmeličank, ki so jih iztirali iz tihega domovanja, so hoteli vtakniti v neko zloglasno hišo. Tej sramoti so odšle le na ta način, da so dobri ljudje podkupili policijsko stražo. Romarje, ki so se peljali v Guadaluche, so na nekem kolodvoru obstreljevali.... Taka je svoboda prostozidarjev.

Varstvo družine. Priznati se mora, da se italijanski ministrski predsednik resno trudi tudi za npravstveno povzdigo svojega naroda. Kot dokaz za to naj služi nova stroga odredba, ki prepoveduje širjenje raznih umetnih sredstev, po katerih se zmanjšuje število rojstev. Ta ukrep pozdravljajo vsi katoliški listi.

Cerkveno petje v šoli. Mussolini je ukazal, naj se po vseh italijanskih osnovnih šolah vežbajo cerkvene pesmi, zlasti še gregorijanski koral. — Koliko vzgojnega ima cerkveno petje! Ali bi se ne dalo doseči, da bi se mladina tudi po naših šolah vsaj nekoliko vnemala za cerkveno petje? Naj se ne pretirava in ne nečuje zgolj narodna pesem! Ali niso cerkvene popevčice bolj vzgojne?

Ali v prid javni morali? Na Dunaju so bile pred poroto tekom treh dni (koncem febr.) oproščene tri mlade morilke, ki je od njih vsaka svoj zločin priznala. — S pravnim čutom zdravega ljudstva to pač ni v skladu.

Po domovini

Shod vojakov iz svetovne vojne na Brezjah, dne 8. avgusta 1926. Odbor zveze slov. vojakov iz svetovne vojne sporoča sledeče: Tudi letos nas žene srcé k Mariji na Brezjah, katero smo tolikokrat v bojnih postojankah zvali zaupno na pomoč. V tem ljubkem kraju divne Gorenjske, na svetem domu Gospe miru in sprave naj se odpočije prevar in grenkosti življenja prenasajena duša moža trpina. Možje, fantje! Agitirajte, da bo ta naš dan nad vse časten in vzoren, kakor prejšnje dve leti! Velespoštovano naše ženstvo pa vljudno prosimo, naj ta dan docela prepusti našemu moštvu.

Tovariši iz vojne, vsi na veselo svidenje dne 8. avgusta letos pri Mariji na Brezjah!

Glavni odbor Z. S. V. v Ljubljani.

Žrtve...? Na binško praznik so šle neprevidene v večnost tri mlade osebe iz Ljubljane, ki jih je turistovska moda vlekla na zasnežene kamniške vrhove, pa so se na mokrem snegu podrčale čez prepade in pobile do smrti. Kdo bi ne privoščil mestnemu človeku osveženja v krepilnem planinskem vzduhu, če bi se to izvršilo v primernem času, previdno in oprezno! Toda, da se v to izrabljajo vprav dnevi Gospodovi in prazniki, ko večina hribolazcev prezre sveto in veliko dolžnost službe božje, to je obsodbe vredno. Med ponesrečenci sta bila dva zaročenca R. Sopčič in Mar. Mancini, ter bančni uradnik Ivo Sterle, (V priznanje bodi povedano, da je skupina izletnikov, pri kateri je bil pokojni Sterle, zadostila verski dolžnosti na binško praznik zjutraj ob štirih pri prvi sv. maši v ljubljanski stolnici.)

Starši, ki imate hribov željne otroke, na vas je, da se Gospodov dan posvečujete vsaj s sveto mašo. Dajmo najprej Bogu, kar je božjega. Če se množe nesreče v hribih in vprav ob nedeljah, ali bi ne bilo bolje pisati o kazni božji, in ne o žrtvah, ki jih zahtevajo neme čeri in pečine?!

Slovenski duhovniki na evharističnem kongresu v Chikagu. Iz naših škofij so se odpeljali na evharistično proslavo v Ameriko: Prezv. g. dr. A. B. Jeglič, škof ljubljanski; prem. g. dr. I. Gnidovec, škof skopljanski; gg.: dr. Mih. Opeka, stolni kanonik v Ljubljani; prof. J. Bogovič, iz Maribora; svetn. Al. Markež, ekonom v zavodu sv. Stanislava; V. Kragl, župnik v Framu pri Mariboru; J. Žužek, katehet v Kranju; Iv. Strajhar, župnik v Borovnici.

Smrtna kosa. Dne 3. junija je zatisnil za vedno oči g. Janez Sadar, župnik na Koprivniku v Bohinju, star ravno 36 let. Umril je v državni bolnišnici v Ljubljani po težki operaciji na slepiču. Bilo je že prepozno. Tako so naši Bohinjci na Koprivniku v kratkem času izgubili že drugega mladega župnika. Pokojni je bil tudi pisateljsko in pesniško nadarjen. Truplo njegovo so prepeljali na Koprivnik, kjer je bil 7. junija pogreb. N. p. v m.! — 4. junija so pokopali v Hajdini pri Ptujju ondotnega župnika Gašperja Zrnko. Pokojni je bil obče spoštovan duhovnik, blažega značaja. Več let je pastiroval v Puščavi na Pohorju. Večni mir njegovi duši!

Družba mož in mladeničev ki se udeležuje nočnega češčenja sv. Reš. Telesa v stolnici v Ljubljani, praznuje letos, kakor smo svoj čas poročali, že 30letnico obstoja. Ta družba ima nadvse plemenit namen; zadostovati božjemu, evharističnemu Zveličarju ter izkazovati Mu najvišje češčenje ob času, ko si drugi ljudje privoščijo počitka. Ko ponovno opozarjamo na te junake in prijatelje Kristusove, pozivamo hkrati vse ljubljanske krščanske može in mladeniče, ki bi bili voljni sprejeti pred vsakim prvim petkom po eno uro nočne straže, naj se pridružijo. Odločiti se je treba, pa gre!

Kapucinski red je imel koncem maja občni zbor in volitev novega vrhovnega predstojništva v Rimu. Od slovenskih redovnikov sta bila navzoča provincijal P. Lin Prah, in P. Donat Zupančič kot glavni varih slov. province. Vseh zastopnikov se je zbralo 105. Kot glavni predstojnik (general) je izvoljen Španec P. Melhijor iz Benise.

Duhovske zadeve. Za dekana v Trnovem-Bistrici je imenovan gosp. Janko Dolenc, doslej vikar v Podgrajah. Umeščen je bil 7. junija. — Za duhovnega svetnika je bil imenovan g. Janez Medvešek, dekan v Vidmu. — Dr. E. pl. Geramb, kaplan v Hočah je sprejet v krško škofijo.

Za rektorja zagrebškega zavoda družbe Jezusove je bil izvoljen o. Ljudevit Dostal dr. J., rodom ljubljčan, bratranec Msgr.-a J. Dostala, ravnatelja knezoškofijske pisarne v Ljubljani.

Za pomožnega škofa v Zagrebu (po smrti † dr. Langa) je imenovan kanonik dr. Salis-Seewis. To imenovanje so pozdravili vsi zagrebški sloji z iskrenostjo, ker je novi škof ugleden in vzoren pa tudi znanstveno izobražen hrvatski duhovnik. Študiral je v Inomostu.

Vrhovni predstojnik (komisar) slovenskih in hrvatskih frančiškanov v Ameriki je postal slov. misijonar P. Kazimir Zakrajšek O. F. M. Sedež komisarijata je v kolegiju sv. Frančiška v Lemontu.

312.002. Toliko katoliških duhovnikov je na vsem svetu. Od teh jih deluje v Evropi 200.324, po vseh drugih delih sveta pa 109.678. Povprečno pride izven Evrope na vsakih 600 katoličanov in na vsakih 138.000 poganov po 1 duhovnik.

Dopisi

Sv. Barbara v Halozah. Nema lokrat se zgodi, da iztrga smrt z Marijinega vrta najlepšo cvetko in jo presadi na nebeško livado. Tudi pri nas smo spremili na pokojišče lani pridno članico 20 letno Marijo Milošič, letos pa čednostno družbenico Jožefo Jesenec, ki je bila prava slika Marijinega otroka. Pokojna je bila kakor skrita vijolica, tiha, mirna, a vedno vesela. Da je ostala poštena, da je ohranila ponižnost in nedolžnost, je morala bojevati težke boje, ki danes nikomur niso prizanešeni, ako hoče biti značajan član Marijine družbe. — Veliko je trpela pokojna tovarišica v bolezni, ki si jo je nakopala s prenapornim delom v prid svojim domačim; a kljub temu je ohranila občudovanja vredno mirnost in potrpežljivost. Junaško je prenašala vse križe. Dosegla je venec srečne zmage.

Gornja Ponikva. Sredi aprila smo imele tudi članice tukajšnje dekliske kongregacije veliko milost in srečo, da smo opravile duhovne vaje. Dobro premišljeni in za naše razmere umerjeni govori misijonarja Mav-a iz Celja so krepko učinkovali, tako da je marsikatera poprej morda nekoliko mlačna članica dodobra spoznala in presodila svoj dušni položaj ter sklenila uvrstiti se med res zgledne Marijine otroke. G. misijonarju in g. župniku pa srčna hvala in: Bog plačaj!

Semič. Pogled na delovanje dekliske Mar. družbe v preteklem letu je dokaj razveseljiv. O sveti Neži je družba imela duhovne vaje, ki jih je vodil g. Alojzij Pohar, C. M. Na praznik vnebohoda je družba praznovala 25 letnico svoje ustanovitve; združila je to proslavo z dekanijskim shodom vseh Mar. družb belokranjskih. Okusno so družbenice okrasile župno cerkev kakor tudi prostorni novi društveni Dom. S petjem, govori in deklamacijami je družba izrazila hvaležnost svoji nebeški Materi, ki že četrto stoletja siplje na družbo tako obilne milosti. 905 deklet je bilo v 25 letih sprejetih v družbo; od teh se je omožilo 286, preselilo 70, umrlo 40, izbrisanih je bilo 176; ob svoji 25 letnici je imela družba 333 članic. Redni mesečni shodi, mesečno skupno sv. obhajilo s sveto mašo za družbo, duhovne vaje — imeli smo jih desetkrat v 25 letih — in druge pobožnosti, ali niso to obilne dobrote

in pravo veselje za pridne družbenice. L. 1923. so se družbenice udeležile v lepem številu z zastavo evharističnega kongresa v Zagrebu; leto pozneje (na Marijino vnebovzetje) so pa pohitele tja na obalo lepega Jadranskega morja počastiti Marijo Mater trsatsko. V mesecu juniju ima družba tridnevno na čast presv. Srcu Jezusovemu. Da skrbimo za slovesno proslavo Brezmadežne na dan glavnega praznika — 8. decembra, je umevno. — Ni pa njive brez plevla; ni je družbe, kjer bi se ne pojavila neprimerna sadika. Treba je pleti, iztrebljati škodljive zarastke. Tudi to smo oskrbeli od časa do časa ter tako dosegli, da se je ohranila v družbi prava svežost in pravi Marijanski duh.

Ljubljana. Kratko poročilo o delovanju dekl. kongregacije pri Sv. Jakobu v Ljubljani v letu 1925.:

Vse družbene obveznosti: shodi, skupna sveta obhajila, sestanki, so se izvrševale točno po pravilih vse leto. Imele smo 8 dramatičnih predstav. Mesečne shode imamo od novembra dalje v cerkvi sv. Florijana. Za mesec majnik smo dale napraviti za šmarnice električno razsvetljen napis »AVE«. Tudi cvetlice oskrbuje Mar. družba vsako leto za šmarnični oltar, za Božji grob ter sploh vse leto za glavni oltar. — Od 15. do 19. junija smo imele duhovne vaje s skupno posvetitvijo presv. Srcu Jezusovemu. Udeležile smo se skupno vseh procesij. V mesecu maju smo pletle živi evharistični venec Mariji na čast, t. j. vsak dan so pristopile k sv. obhajilu 3 članice s trakom v družbene namene. Oskrbovale smo tudi častno stražo pri Božjem grobu, in sicer od vel. četrtka do večera na vel. soboto. Julija smo imele izlet k sv. Joštu, kjer smo se pošteno razvedrile. Dne 8. decembra pr. l. je bilo sprejetih 9 kandidatij in 3 aspirantinj. V začetku leta 1926. je štela naša družba 99 članic, 3 aspirantinj in 19 hospitantinj. Odseke imamo sledeče: Odsek molitvene ure, evharistični, misijonski, dobrodelni in Marijin odsek. Vsi so skušali kar najbolje udeleževati svoje zvanje. Imamo tudi lastno knjižnico ki je še precej revna, a jo bomo skušale v kratkem izpopolniti. Rade se spominjamo tudi umrlih sester. Novembra smo darovale sv. mašo ter skupno sveto obhajilo njim v prid in pomoč.

Ig pri Ljubljani. Lansko leto smo se pohvalili o napredku v Mar. družbi Tudi letos smo šli nekaj korakov naprej. Sicer lastna hvala ni prav umestna; potrebno pa je, da se večkrat oglasimo radi pobude in vneme med članicami. Sporočamo torej, da je bilo na Vnebohod zopet sprejetih 30 novih članic. Večinoma so to dekleta, ki jih svet najboljši mika, v starosti med 17. in 20. letom. Gotovo

se pozna v tem sad sv. misijona. Treba je le še vestno izpolnjevati pravila, potem družba ne bo le številna, ampak tudi vzorna.

Vurberg. Na binkoštno nedeljo smo imeli slovesen sprejem v Marijino družbo. Sprejetih je bilo 16 dečkov in 14 deklic, večinoma takih, ki so izstopili iz šole. Vseh deklet je zdaj v družbi 146. Omožilo se jih je letos že deset, ena je šla v samostan. Letos tudi pridno opravljamo Alojzijevo pobožnost v spomin 200 letnice, kar je bil svetnikom prištet. V cerkvi imamo lep kip sv. Alojzija, ki smo ga okrasile z dišečimi rožami. Naj bi nam sv. Alojzij izprosil zlasti milost stanovitnosti.

Maribor. Mladiška Marijina družba je — kolikor je možno v današnjih časih — precej dobro urejena. — Ko so bili nastopili lepi in blaženi trenutki Marijinega meseca maja, so zapolela tudi srca naših vrljih mladeničev kandidatov, saj so težko in nestrpno čakali, da se posvetijo svoji najboljši materi Mariji v kongregaciji. Fantovska Marijina družba pri Materi Milosti v Mariboru je že ustanovljena, odkar stoji prekrasna bazilika, a tako lepega in slovesnega sprejema še ni dočakala, kakor dne 30. maja tega leta. Sprejetih je namreč bilo 25 novih častilcev Marijinih. Celokupno šteje sedaj Marijina družba 80 rednih in vnetih mladeničev kongreganistov. Na sliki (glej str. 160) niso samo novosprejeti člani, ampak je tudi več starejših kongreganistov. Vodja družbe je p. Hiacint Podgoršek, ki je s pomočjo delavnega odbora povzdignil Marijino družbo na precej visoko stopinjo. Povečano družbo mladih Marijinih junakov izročamo božjemu varstvu. — Mati dobrega sveta! Ti nam pa kaži pravo pot in pomagaj, da bomo neustrašeno korakali po njej.

Raznoterosti.

Zanimiva razsodba. Lanskega februarja so v Marseilli na Francoskem napadli socialisti, komunisti in radikali katoliške može, ki so se vračali od shoda, kjer je govoril vodja francoskih katoličanov general Castelnau. Žrtev tega napada sta bila dva moža, ki sta bila na mestu mrtva; več je pa bilo ranjenih. Ker se ni moglo dokazati, kateri so pravi ubijalci, so prizadeti tožili občino in državo, ker se nista dovolj brigali za varnost državljanov ter sta s svojo nebriznostjo omogočili, da se je izvršil napad. Sodišče v Marseilli je res proglasilo občino in državo krivim ter obsodilo občino na 20 %, državo pa na 80 % stroškov in odškodnine prizadetim, ki znaša 512.800 frankov.

Dva papeža pri zajtrku... Pred 30 leti se je v Mantovi (Zg. Italija) zgodilo to-le: Na stanovanju škofovem se oglasi zjutraj duhov-

nik. Ker ni nobenega odziva, pritisne tujec na kljuko, vrata se odpro in pred njim stoji škof, držeč skodelico kave v roki. »Oprostite, milostljivi g. škof, če motim. Jaz sem knjižničar Ratti iz Milana in sem pravkar opravil sveto mašo v vaši stolnici. Smatral sem za svojo dolžnost, da vas pozdravim.« — »Tako, maševali ste? Ravno prav, boste lahko z menoj zajtrkovali. Samo pomagati mi morate. Sestra se je danes tako zakasnila zunaj; morava si sama pomagati. Nikar se ne zgledujte!« Nato sta se vsedla k mizi in delila skromno porcijsko. Kdo sta ta dva duhovnika — ni težko ugeniti: Škof Sarto, poznejši papež Pij X., in sedanji njegov naslednik Pij XI. Gospodinja, ki se je bila zakasnila, je sestra Pija X., nedavno umrla Ana Sarto... Ako bi bil oba gospoda kdo pozdravil kot bodoča papeža, to bi bilo šaljivega veselja! Pa se je le uresničilo.

Drugi Kolumb, ki se je nedavno z letalom peljal iz Evrope čez Ocean v Južno Ameriko, se imenuje Franco. Ko se je srečno vrnil zopet na Špansko, je bila prva njegova pot v cerkev, da se zahvali Bogu za varstvo na nevarnem poletu. Vse se je trlo okrog njega. Ženstvo se je dalo z njim vred fotografirati. Pri tej priliki mu je rekla neka gospa: »Kaj bi si mislila vaša žena, če bi dobila to sliko v roke?« — Franco je odgovoril: »Moja žena ve, da sem ji vse, in da je ona meni vse. Ve tudi, da se na mojo zvestobo do smrti lahko zanese.« Plemenita beseda iz ust krščanskega junaka!

Čudak. V kantonu Genf (Švica) so našli mrtvo truplo 62 letnega dninarja Mermin-a v klečečem položaju pred ročnim kovčegom, ki je bilo v njem 300.000 frankov in hranilna knjižica za 90.000 frankov. Pokojni je imel dvoje vrste življenje: včasih je bil gost raznih zabavišč v Genfu ter je živel naravnost razsipno. Nato se je vrnil na svoj dom, kjer je živel kot dninar, zraven pa skoparil tako, da si v boleznih še zdravnika ni privoščil. Konec njegov: v pričo zakladov so ga dobili mrtvega!

Knjige in revije.

Nova lepa knjiga — za mladino in odrasle: **Sv. Alojzij, študije in pesmi.** Spisal Silvin Sardenko.

Za lat. naslovom se v knjigi razodeva »Skrivnost iz Mantove«, po kateri se je sveti Alojzij Gonzaški tako zarana posvetil in proslavil. Knjiga je napisana za našo mladino in za vse, ki mislijo, se bore in verujejo. Govori preprostim dušam, ki so blage volje, pa tudi njim, ki so doslej jadrani v drug pristan. V jasnih slikah in toplih pesmih nam hoče pri-

bližati in prikupiti podobo slovečega vzornika krščanske mladine, ki se nam je zdel doslej tako tuj in oddaljen. Ako se bo vsaj nekoliko bolj udomačil v naših srcih in svetličih, bo to najlepša proslava dvestoletnega svetništva Alojzijevega. Kakor rahla božja rosa na vrtove, naj pride po teh črticah in pesmih njegovo življenje v naše duše s prijateljsko besedo: »Nikar se me ne bojte, vaš brat sem.« Knjiga je vsa drugačna, kakor so sicer njene sestre, pesniške zbirke in druga književna dela. V pesmih sta začrtana pot in značaj sv. Alojzija: njegovi vrtovi z Madonno, njegovi dvori, njegovi boji, njegove samote, njegove postaje, njegove zmage in njegov konec. Ni življenjepisa v navadnem pomenu besede, namreč študija o življenju sv. Alojzija. Vendar slike in pesmi niso fantastična pretiravanja, sanjarjenja, prazne domišljije, marveč, kolikor so mogli postreči zanesljivi viri, prava podoba in bistvo sv. Alojzija. Ob tej knjigi se boste čutili bližje temu, kar je božjega in večnega. Velike duše so kakor visoki vrhovi. Na njih laglje in močnejše dihaš kakor drugod. V zaupanju, da bo marsikdo sv. Alojzija rajši sprejel v preprosti črtici in pesmi, kakor v resnih premišljevanjih, je knjiga sledila dobi sv. Alojzija v 16. stoletju, ko je pesem širila misli, ko je hotel celo veliki kipar Michelangelo govoriti v verzih. Knjiga obsega 15 pol: devet v vezani, šest v nevezani besedi. Cena te lepe knjige je za vse, ki jo takoj naroče, primeroma jako nizka: 25 Din; poznejši naročniki jo bodo dobili za 35 Din. Naroča se v Osrednji pisarni Marijinih družb v Ljubljani, Poljanski nasip št. 10, in v vseh knjigarnah.

Umetniške razglednice s sliko čudodelne podobe Marije Pomočnice v Križankah v Ljubljani toplo priporočamo našim Marijinim družbam. Naročajo se pri predstojništvu križanskega samostana.

Na ogled smo dobili: Haggard-Černigoj, **Jutranja zvezda.** Ljudska knjižnica 21. zv. Str. 307. Ljubljana 1925. Založila Jugoslovanska knjigarna.

Življenjepisa sv. Alojzija v tisku. V zalogi Glasnika v Ljubljani se prireja lepa knjiga z življenjepisom sv. Alojzija. Dodane bodo slike na umetniškem papirju. To bo ob 200 letnici kanonizacije sv. Alojzija krasno darilo za mladino in najlepše berilo za počitnice. Daljšo oceno objavimo, ko dobimo knjigo v roke.

Pod zastavo sv. Frančiška. V spomin sedme stoletnice Frančiškove blažene smrti. Napisal p. Mavricij Teraš O. M. Cap., voditelj tretjega reda v Škofji Loki. Izdal in založil tretji red v Škofji Loki. — Pričujoča knjižica, ki na 101 strani govori o tretjem redu in njegovem sv. ustanovitelju, je otvorila v našem jeziku jubilejne spise o sv. Frančišku. Pisatelj se je zelo potrudil, da na majhnem prostoru kolikor mogoče izčrpno poda sliko o tretjem redu. Govori o zgodovini, o dolžnostih in milostih, o pomenu in važnosti tretjega reda, spretno reši ugovore proti tej prelepi ustanovi svete cerkve in nazadnje poda še kratko

zgodovino škofjeloške tretjereadne skupščine. Knjižica je pisana prav zanimivo, dosti poljudno in bo veliko koristila vernikom in duhovnikom. Priporočamo.

Jules Verne, Otroka kapitana Granta. Potovanje okoli sveta. Roman v treh delih. Poslovenil A. B. Str. 607. Ljudska knjižnica, XXII. zvezek. V Ljubljani 1926. Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena 48 Din, vezana v celo platno 58 Din. Lansko in predlansko leto je Družba sv. Mohorja izdala Jules Vernovo knjigo »Carski sel«. S silnim zanimanjem so jo ljudje prebirali. Nič manj zanimivo ni pisana povest: Otroka kapitana Granta. Z njemu lastno fantazijo vodi bralca preko Atlantskega oceana v južno Ameriko, pa spet čez morje v Avstralijo in na silno živahen, neprisljen način seznanja človeka z geografskimi in prirodoslovnimi posebnostmi teh krajev. Prevod je jako lep in se bere skoro kot original. Knjiga je primerna tudi za odrastlo mladino.

Ura molitve za zedinjenje. Apostolstvo svetega Cirila in Metoda je izdalo lepo uro molitve v čast Srcu Jezusovemu, primerno za prvo nedeljo meseca julija in tudi za druge priložnosti. Ta ura je nekoliko popravljena ponatis iz »Apostolskega molitvenika«. Molila se je že v mnogih župnijah in se je zelo priljubila. Izdana je v majhni obliki (32 str.), da se more vložiti v molitvenik »Večno življenje«. Apostolstvo (Ljubljana, Rožna ulica 11) jo razpošilja najmanj pa 20 izvodov skupaj. Cena 1 Din za izvod. Dobiva se tudi (posamič ali več izvodov skupaj) v prodajalni Kat. tisk. društva (Ničman) v Ljubljani; istotam se dobivajo tudi druge tiskovine Apostolstva.

Mala skrivnost. O tej knjižici je »Bogoljub«
že pisal. Sedaj je izšla v slovenščini. Stane samo 2 Din 50 par. Poština posebej. Dobi se v samostanu očetov trapistov v Rajhenburgu, pri upravnistvu Glasnika presv. Srca Jezusovega v Ljubljani in pri vratarju frančiškanskega samostana v Mariboru. Drobna je, ima samo 64 strani, a pove mnogo. Starši, vzgojitelji, če hočete pri vzgoji otrok s primerno majhnim trudom doseči izredno lepih uspehov, priučite jih vajam Male skrivnosti. Mladina, ki želi napredovati v dobrem, vsi, ki spadate v vrste delavstva, pa hočete tudi v svojem stanu živeti globoko notranje življenje, imate izborno sredstvo za to v vajah Male skrivnosti. V nemškem jeziku je knjižica izšla že v 150.000 izvodih; tudi slovensko knjižico bo treba takoj drugič natisniti, tako pridno jo naročujejo.

GOVORILNICA.

Vprašanje. Ali smejo članice Mar. družb sodelovati v nasprotnih društvih? — Odg.: Najrajši bi na to vprašanje nič ne odgovarjali, ker si skoraj ne moremo misliti, da se dobe Marijini »otroci«, ki tako malo pomujejo, kaj je Mar. družba, kaj je značajnost katoliškega kristjana in še posebej kongreganistinj! Iz zgorajšnjega vprašanja se vidi, kako res je, da čestokrat vprav taki, ki se štejejo za dobre in še za boljše, v svojih zmedenih pojmih podpirajo nasprotnike sv. Cerkve. Ali se ne pravi to — v lastno skledo pljuvati? Koliko je res danes tujih grehov! Če članice — kakor razvidno iz pisma, v katerem je stavljeno zgorajšnje vprašanje — pofejó pri sokolskih prireditvah, se tako rekoč same izključujejo iz Mar. družbe. Njim velja prilika o cerkveniku, ki je na god sv. Mihaela okrasil podobo angelovo s cvetjem, hkrati pa tudi ni pozabil na

satana, ki je pod Mihaelom. Dvema gospodoma ni mogoče služiti! Za člane in članice Marijine družbe je merodajna v tem oziru tudi 2. točka VII. poglavja družbenih pravil: »Dober družbenik mora biti vzoren kristjan; v svoji veri in v svojem življenju se ravna natanko po naukih in načelih katoliške Cerkve. Kar priznava in zametuje sv. Cerkev, to priznava in zametuje tudi on...« Ali ni življensko geslo Marijinih otrok: »Vse z Marijo in kakor Marija!«

O. V. D. Vaša pesmica »Ker Marijo ljubim« ni slaba. Misli se lepo vrste ena za drugo, vidi se, da res prihajajo iz srca polnega ljubezni do nebeske Matere. Tudi po obliki zadovolji. Samo — Vaša ni. Prepisana je namreč dobesedno iz »Bogoljuba« 1907, str. 170. Pri vseh 36 verzih ste spremenili samo štiri besede. Saj poznate sedmo božjo zapoved: Ne kradi! Tudi pesmic ne! Pozdravljeni.

Stud.: Zavedaj se, da nisi osamljen v takih bojih. Bog ima vsekdar najmodrejše naklepe, ko dopušča, da besne viharji okrog nas. Drevo, ki se vanj zažaganj burja, požene tem krepkejšo korenino, da more kljubovati najhujšemu viharju. Dokler se zoper dvome v veri boriš, nisi privolil in nisi grešil. Izberi si modrega spovednika in se ravnaj po njegovem nasvetu.

Muropolski: Vašo dobro voljo in ljubezen do Kraljice majniške, ki ste jo izlili v pesniški proizvod, naj blagoslovi Marija. Za tisk pa pesem še ni zrela.

Vsem, ki so poslali pesniške poizkuse: Jedro povečini dobro in zdravo, oblika pa zaostaja. Za natis mora biti pesem v vsakem oziru vsaj neporečna.

J. H., Č. pod Z.: Vaša iskrena ljubezen do Marije je velika milost, ki je nima vsakdo. Kar ste pa napisali, nima nič kaj takega, da bi užgalo. Če bi popisali, kako naj se fantje-tovariši povzpno do enake gorečnosti, bi bilo pač vredno objaviti.

G. Martinčič, Gorica: Za vse Vaše nasvete se Vam zahvaljujemo, le da vsega ne bo mogoče izpeljati radi tehničnih težkoč. Kar se bo dalo, bomo pa gotovo tudi v tem oziru radi storili, saj gre za dobro stvar. Pozdrav vsem Vašim tovarišem! — **O. V. K.:** Vašo pesmico bomo objavili v eni prihodnjih števil.

Vprašanje: Kako je z družbenicami, ki so stare že čez trideset let, pa jih ne veseli med mlajšimi nastopati? Ali še lahko ostanejo v družbi? — **Odgovor:** Seveda še ostanejo. Udeležujejo naj se točno družbenih shodov in skupnega prejetanja sv. zakramentov; glede drugih prireditev in javnih nastopov pa naj se ravnajo po navodilih g. voditelja. O tem se je že veliko pisalo v »Bogoljubu« prejšnja leta. Končni sklep je bil vedno ta: Tudi starejše članice ostanejo v Marijini družbi; če jih ne veseli več delovati v odboru ali pri javnih prireditvah, se jim radi tega ni bati, da bi bile iz družbe odpuščene.

PROŠNJE.

Nesrečna oseba se priporoča zlasti redovnim osebam za molitev, da bi dosegla zdravje, milost dobre izpovedi in stanovitnosti v dobrem. — Družbenka Marijina se priporoča priprošnji prebl. D. M. za zdravje, Sv. Duhu za milost dobre molitve in vrednega prejetanja sv. zakramentov ter pomoči v časnih zadevah. Hkrati priporoča tudi svojega brata, da bi zadobil milost spreobrnjenja. — A. A. se priporoča presv. Srcu J.

in sv. Mali Tereziji za dušni mir in druge namene. — F. Š. prosi Marijo Pomočnico na Brezjah in sv. Malo Terezijo za pomoč v hudi stiski. — M. Vesel iz Ljubljane se priporoča presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter Mali Cvetki za dosego redovnega poklica. — Družbenka se pri-

poroča Mariji, sv. Luciji in sv. Mali Tereziji za zdravje. — Mati priporoča svojo hčer presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu in sv. M. Tereziji, da bi ozdravela, in več drugih dobrih namenov. — I. S. (Horjul) se priporoča v molitev v dušnih in telesnih zadevah.

Odredba in kazni. Ako se kaj prepove, se mora tudi skrbeti, da se prepoved upošteva. Brezbrizneže naj zadenejo posledice. Tako so n. pr. občutili strogoost odredbe, ki prepoveduje preklinjevanje, štiri vročekrvne in brezvestne osebe v Vidmu na Laškem. Naložena

jim je globa od 30 do 100 lir. — V Madridu sta bila obsojena dva pisatelja: Ivan Caballero in Alfred Rebana, ker sta objavila knjige, v katerih so pogreški proti nramnosti. Sodišče jima je naložilo zapor, poleg tega sta pa še ob vse državljanske pravice za 11 let.

Odpustki za mesec julij 1926.

1. Četrtek, prvi v mesecu. Praznik presvete Krvi Jez. P. o.: a) udom br. sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati pa v farni cerkvi; b) udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

2. Petek, prvi v mesecu. Marijino obiskanje. P. o.: a) vsem, ki gredo k spovedi in k spravemu sv. obhajilu, nekoliko preišlujejo dobrotljivost prsv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor včeraj; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) udom škapulirske br. karmelske M. b. v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

3. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

4. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. g.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

7. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

8. Četrtek. Sv. Elizabeta Port. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

9. Petek, Sv. Nikolaj in tovariši. P. o. istim kakor včeraj.

10. Sobota. Sv. Veronika Julijani. P. o. istim kakor osmi dan.

11. Nedelja. Zunanja slovesnost sv. Cirila in Metoda. P. o. udom apostolstva sv. Cirila in Metoda.

13. Torek. Sv. Frančišek Solan. P. o. istim kakor osmi dan.

14. Sreda. Sv. Bonaventura. P. o. istim kakor osmi dan.

16. Petek. Marija Devica Karmelska. P. o. v karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikokrat, kolikorkrat obišejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Kjer ni karmelske cerkve, lahko obišejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapulirska br. karmelske Matere božje. Redovnice zadobe iste odpustke, ako obišejo svojo cerkev. Odpustki se lahko darujejo dušam v vicah. Dobiti jih je mogoče od včeraj opoldne pa do danes opolnoči. — P. o.: udom škapulirske br. karmelske M. b. dane ali v osmini pod pogoji kakor drugi dan; b) udom br. presv. R. T. kakor prvi dan.

21. Sreda. Bl. Angelina. P. o.: istim kakor osmi dan.

22. Četrtek. Sv. Marija Magdalena. Sv. Lovrenc Brindiški. P. o.: a) udom br. sv. R. Tel. kakor 2. dan; b) udom br. preč. Srca Mar.; c) istim kakor osmi dan.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Jakob. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

26. Ponedeljek. Sv. Ana. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b. kakor drugi dan; b) istim kakor osmi dan.

27. Torek. Bl. Marija Martinengo. P. o. istim kakor osmi dan.

29. Četrtek. Sv. Marta. P. o. udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor prvi dan.

31. Sobota. Sv. Ignacij Loj. P. o. udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor prvi dan.

Schichtov

način pranja

Nam kaj z „Žensko hvalo“, peri z „Jelenjim milom“!
To ne pokvari perila ter ga popolnoma očisti.

Osrednji svet Marijinih družb priporoča sledeče knjige: Sveti Alojzij, spisal Silvin Sardenko (35 Din). — Sveti Jožef v sedmih spevih (10 Din). — Knjiga o Mariji (50 Din). — Sveto pismo (48, 60 in 84 Din). — Vodilo Marijinih družb (12 in 20 Din). — Družbenik Marijin (16 in 22 Din). — K Materi (21, 25 in 30 Din). — Pota Marijina (20 Din). — Pesnik Vladimir Solovjev. Dr. F. Grivec (4 Din).

Vse te knjige se dobijo v Osrednji pisarni Marijinih družb v Ljubljani, Poljanski nasip 10.

Osrednji svet prosi načelstva Marijinih družb, da čimprej poravnajo članarino za leto 1926. Mnogo se jih do sedaj še ni odzvalo. Pisarna mora založiti več novih tiskovin za Marijine družbe, nima pa dovolj sredstev, zato mora zopet in zopet terjati.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreduje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 350 milijonov kron.

JAVNA ZAHVALA.

Laboratorij Alga, Sušak 7.

Vaša „Alga“ me je prepričala, da nobeno drugo sredstvo ne more toliko boleznim ozdraviti. Meni je ozdravila zelo pogoste bolečine v krčku in krče v nogah, moji ženi zobobol. Vse te neprijetnosti se ne ponavljajo več. Sedaj rabim pri otroku in s velikim veseljem opažam, da mu naravnost krasno ublažuje kostne bolečine (rachitis). Mojemu prijatelju Dimitru Karieniš je odpravila namah še drugi dan trganje v ilcu, ki ga je vasko leto mučilo po celih 14 dni. Zato vsakemu, ki jo še ne pozna, priporočam iskreno Vašo „Algo“ in mi je hvaležen kot jaz Vam. Z velespoštovanjem Ivan Kovačević, ravnatelj Berlitzove šole na Reki.

KAJ JE „ALGA“?

„Alga“ je zdravilo, sestavljeno iz čiste rastlinskih sokov, ki se rabijo z gotovim uspehom proti revmatizmu, glavobolu, zobobolu, omedlevalci, šelodčni slabosti itd.

Na tisoče priznanj, ki prihajajo dnevno, potrjuje, da je „ALGA“ proti revmatizmu zdravilo, brez katerega ne bi smela biti niti ena hiša.

Preskusite „ALGO“ proti revmatizmu, glavobolu, zobobolu itd. Gotovo boste zadovoljni. Pomagala je tisočem, pomagala bo tudi vam. Za poskušnjo lahko naročite najmanjšo količino. Po pošti se naroča na nasl.: Laboratorij „Alga“, Sušak 7 (Hrv.) 4 steklenice „ALGE“ s pošto in omotom 77 Din. — 8 steklenic s pošto in omotom 131 Din. — 14 steklenic s pošto in omotom 295 Din. — 25 steklenic s pošto in omotom 328 Din.

Naročniki, ki ste plačali samo za pol leta, dopošljite ostanek, ker sicer ne prejmete prihodnje številke!

„Brezalkoholna produkcija“, Ljubljana, Poljanski nasip 10/50, pošlje vsakemu naročniku „BOGOLJUBA“ zanimiv cenik brezplačno. Zahtevajte ga takoj, ne bo Vam žal!

Priporočamo

Kolinsko cikorijo

ZLATOROG terpentinovo milo

ta neprekosljiva sestava mila in terpentina vsebuje pristno zlato!

V vsaki tisočeri komad je vtisnjen pristen zlatnik, ki čaka srečnega kupca. Kupite takoj komad tega idealnega mila, mogoče najdete tudi Vi zlatnik!

